

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Biblioteca Centrală
Regională
"Muncitoresc" Deva

Citiți în pag. 6-7:

Veac nou

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A. R. L. U. S.

Mereu alături Mereu împreună

Semnează:

Marcel Breslașu, Lucia Sturdza Bulandra, Ion
Drașoveanu, Ilie Gavrilă, Nicolae Hudițeanu, prof.
univ. Traian Ionașcu, L. Jalea, M. Nicolaescu,
acad. dr. Șt. Nicolau, G. G. Sotnikov
acad. Ș. Țițeica, Ion Voicu

Un spectator
despre spectatori
de Horea Popescu
(pag. 2-a)

**RIAZANȚEVII
ȘI SOCIALISMUL**
de A. Gurianov
(pag. 3-a)

**CETĂȚILE
SOARELUI**
de Victor Kernbach
(pag. 4-a)

Intîlnire
cu Maiakovski
de Demostene Botez
(pag. 5-a)

**UMBRE
IN NOAPTE**

-O poveste
adevărată-

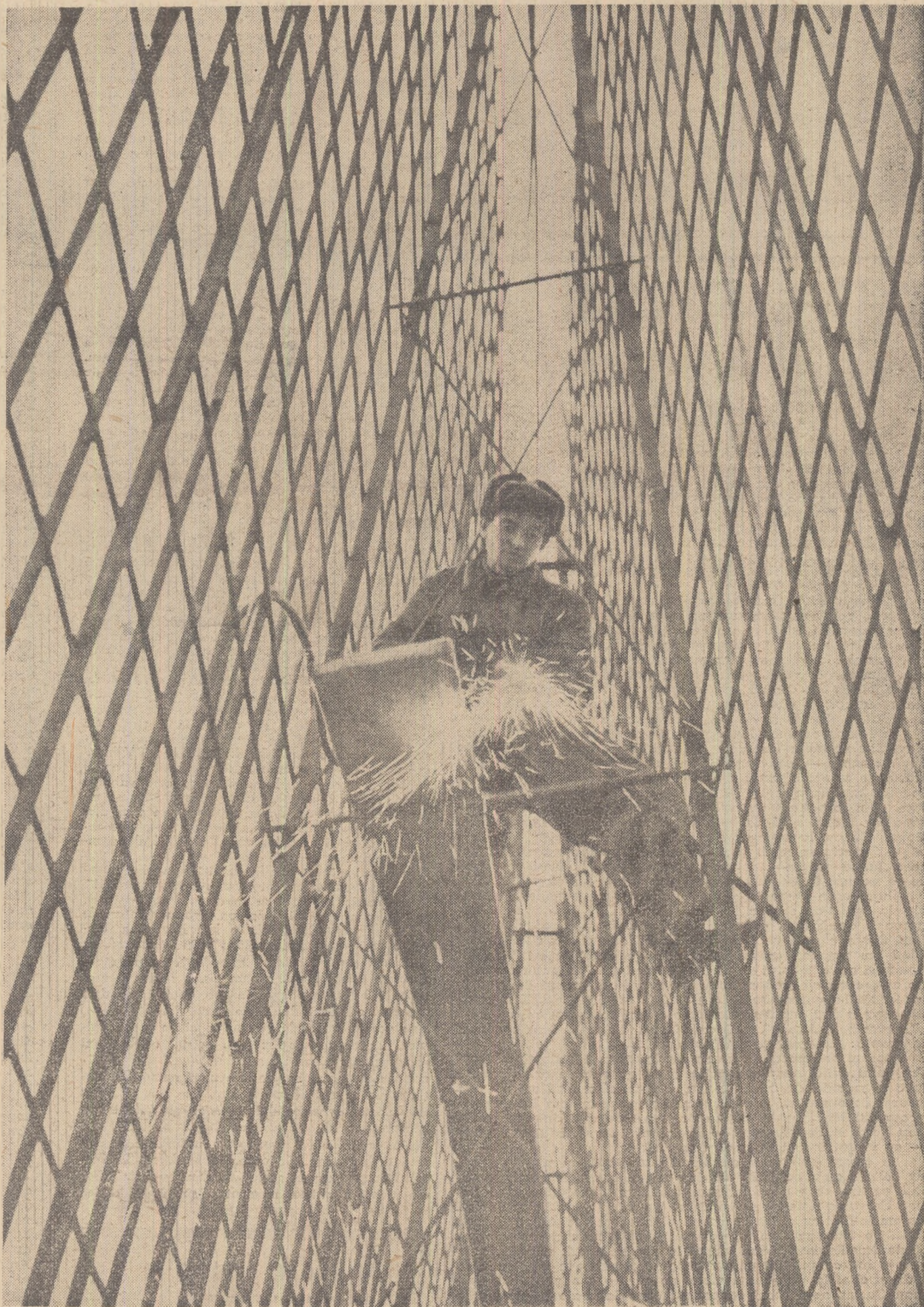
(Din relatările
colonelului
I. V. Ulanov)

(pag. 8-a)

ANUL XVII
3 februarie 1961
12 PAGINI
1 LEU

5

(829)

Montind armătura barajului de pe Donețul nordic...

Violonista Roza Fain, care ne va vizita țara în cursul primăverii

VERA PANOVA:

Literatii americani și literatura sovietică

La invitația Comitetului pentru problemele învățământului din S.U.A., împreună cu Konstantin Simonov, Eduard Mejelaitis și Elena Romanova am făcut o vizită de 30 de zile în această țară. Cu acest prilej am putut vedea monumente de artă din șapte orașe americane, am vizitat casa lui Washington și muzeul lui Lincoln, redacții, edituri, biblioteci, universități și muzee. Ne-au fost arătate clădiri moderne, un mare număr de tablouri, un studio de muzică electronică, cascada Niagara, am vizionat diverse spectacole și am ascultat un concert dat de Filarmonica din New York.

Program bogat, impresii multiple. Dar cea mai puternică impresie, cea mai frumoasă amintire despre America o avem despre oamenii cu care am stat de vorbă, oameni de toate vârstele, intelectuali de diverse profesii, care uneori aveau idei preconcepționate, erau circumspecți, dar era de ajuns să facem cunoștință, să discutăm pentru ca rezervele să dispară iar întâlnirile să devină prietenești și utile. Căci întotdeauna am remarcat la interlocutorii noștri un interes crescând față de U.R.S.S., de Rusia, de cultura noastră.

Întâlnirile ne-au arătat cum trăiesc, ne-au condus prin cele două cămine — cel vechi și cel nou, apoi ne-au invitat la masă. Pe o masă lungă, neasternută, ni s-a servit o mâncare specific americană: salată cu sos fierbinte de roșii, orez cu raci, ceai în pahare de carton. Discuțiile, purtate într-o aproximativă limbă rusă și engleză, s-au referit la Lev Tolstoi, Gogol, Cehov, la menirea literaturii, la eroul pozitiv.

— Noi sintem mult mai avantațați decât cei care nu cunosc limba rusă — ne-a spus un student. Ei nu pot citi decât ce se traduce în limba engleză. Și se traduce încă puțin...

După care studenții și-au exprimat nemulțumirea că revistele sovietice sosesc la bibliotecă lor cu o întârziere de aproape două luni, ceea ce le provoacă greutate în muncă. Unii dintre ei cunosc bine literatura noastră contemporană. Când am pomenit despre „Picătura de rouă” a lui Vladimir Solouhin am constatat că mulți o citiseră. Am putut remarca de asemenea că studenții știu pe dinafară versuri din poezia sovietică. La universitatea din Columbia, de pildă, Konstantin Simonov a fost rugat să declame o poezie. După ce a rostit: „Îți amintești, Alioșă...” citeva glasuri din sală l-au secondat în șoaptă: „...drumurile Smolenscinei...”

Corpul profesoral ne-a acordat foarte multă atenție și timp. Am putut astfel cunoaște sistemul de organizare a învățământului și metoda de educație. La universitatea din Harvard, profesorul Jakobson ne-a arătat un disc pe care era înregistrată vocea lui Maiakovski. Cîțiva profesori de aici, între care Albert Lord, Ruben Brower — directorul „Casei Adams” și alții — au vizitat recent Uniunea Sovietică.

În cursul călătoriei am făcut cunoștință cu mulți oameni de cultură americani. Bineînțeles am cunoscut în special scriitorii, printre care pe dramaturgul Arthur Miller și poetul Robert Frost, pe care l-am vizitat la locuința lui de lângă Boston. Ne-am întâlnit cu arhitecți, artiști plastici, publiciști, critici, editori... Pe Norman Cousins, editorul săptăminalului newyorkez „Saturday Review”, l-am vizitat în două rânduri: o dată în locuința lui, cu prilejul unei recepții organizate în cinstea noastră, și apoi la redacția revistei pe care o conduce. Aici, Norman Cousins ne-a făcut cunoștință cu colaboratorii lui și a ținut o scurtă cuvîntare despre necesitatea unei colaborări pașnice cu Uniunea Sovietică. Iar drept încheiere a rostit cu tristețe:

— Așa dar, v-am expus articolul de fond pe care-l scriu neîntrerupt, din 1947 încoace...

UN SPECTATOR DESPRE SPECTATORI

Așteptam de câteva minute o tînă, blondă și frumoasă interpretă. Și, pentru a face să treacă mai ușor timpul, sprijinit de o coloană a frontonului Teatrului Vahtangov, numărăm la întimplare mașinile și taxiurile care opreau alături, aducînd spectatorii. Una, două, șapte, nouă... 20... 30... 60... 86! În sfîrșit, a venit! Ce bine, dar și ce păcat! Căci nu mai puteam continua statistica care mă uimise de-a binelea. În cinci minute 86 de mașini și era abia ora șase și un sfert. (Trebuie să știți că în urma reducerii orelor de muncă, la Moscova spectacolele încep acum mai devreme: la șase jumătate).

Intram pentru prima oară în sala acestui colectiv, pe care îl văzusem la București și despre care știam atîtea. Echilibrul sălii, aparatura electrică, așa cum se descria prin elementele de sală, deschiderea mare a scenei, îmi stîrneau asociații și comparații. (Parcă e mai mare sala „Mossovietului” care, la rîndul ei, îmi pare mai frumoasă decît aceea a Teatrului Maiakovski). Într-adevăr, cîtă diferență de atmosferă poate să sugereze o sală. Cu totul altfel te simți în sala M.H.A.T.-ului, altfel în aceea a Teatrului Mic, altfel în uriașa sală a Teatrului Armatei Sovietice ori în mica sală a Teatrului Satiric — ca să amintesc numai de câteva...

Dar primul gong m-a adus la ordine și am constatat că sala era plină pînă la refuz; că toată lumea era la locul ei; nimeni nu mai circula. Se înstăpînise o liniște plină de respect față de spectacolul ce sta să înceapă: era ora 18.29. Și spectatorul atît de sobru și oarecum grav pe care-l văzusem la intrare, deveni, parcă deodată, foarte receptiv și generos, antrenînd actorii și antrenîndu-se în urmărirea spectacolului, care, ce e drept, era bine regizat și interpretat, iar Borisova în rolul titular al „Bucătăresei” era excepțională. Dar cultura teatrală a spectatorului sovietic ce nu se reduce numai la atît (așa cum mi-a fost dat să o constat cu deosebire din felul cum publicul a primit, urmărit și comentat „Poveste din Irkutsk” la Teatrul Maiakovski, în regia lui Ohlopkov) nu mai surprinde atunci cînd ți-e dat să vezi astfel de fapte. În prima pauză a vechiului spectacol cu „Pasărea albastră” a lui Maeterlinck în matineul de duminică, un grup compact de pionieri urmărea grav și concentrat explicațiile pe marginea materialelor expuse în foaiere, spre fixarea gloriei și amintirea personalităților acestui teatru. (Le urmărea la fel de concentrat, ca și grupul de pionieri pe care-l văzusem mut și serios în fața celebrei colecții de cultură și civilizație veche egipteană de la Ermitaj). În celelalte două pauze „seminarul” practic de istorie teatrală a continuat.

Și în seara aceea erau foarte mulți spectatori tineri, chiar foarte tineri și foarte mulți, sensibili și entuziaști. Iar la sfîrșitul spectacolului nimeni nu alergă la garderobă, ci dimpotrivă, cei tineri mai cu seamă, alergară printre rînduri în față, spre rampă, aclamîndu-i frenetic pe interpreți, secundăți de aplauzele și zîmbetul binevoitor al celor mai în vîrstă, care aprobau atitudinea tinerilor și fiindcă vîrsta nu le-o mai îngăduia, rămîneau încă multă vreme la locurile lor. Și nu era premieră! Și așa a fost și la M.H.A.T., cînd tinerii au făcut o adevărată manifestație de simpatie artistului popularului Livanov pentru rolul interpretat în „Frații Karamazov”. Și doar spectacolul se juca de un an! Un an? Da, la Moscova sînt spectacole care își măsoară vîrsta și cu decenii.

Dacă stai două săptămîni în capitala sovietică nu există să nu poți vedea „Aristocrații” la Ohlopkov, „Baia” sau „Ploșnița” la Satiară, „Suflete moarte” la M.H.A.T., „Liubov Iarovaia” la Teatrul Mic și, pentru ani și ani de zile de acum înainte, minunata „Poveste din Irkutsk” la Teatrul Vahtangov. Acestea, ca și multe altele, constituie fondul de aur al spectacolului sovietic, pe care publicul său îl apără, îl sprijină, chiar prin prezența repetată, făcîndu-l să dureze în timp, viu și nealterat. Atitudinea activă a spectatorului moscovit contribuie astfel și ea la prestigiul mondial al teatrului sovietic.

Cînd am coborît scările, în față se vorbea nemțeste; în spate, m-am întors, mi s-a spus „pardon!”. Să fie romîni? Nu, erau francezi. Puțin mai jos, într-un grup cam gălăgios, am surprins frînturi de limbă engleză. De altfel, în loja oficială a Teatrului de operă și balet „Kirov” din Leningrad, de unde am urmărit „Lacul lebedelor”, în pauză se vorbiseră cinci limbi. Mi-am zis, e balet; e ușor accesibil! Dar mai apoi în loja oficială, de data aceasta a Teatrului Maiakovski din Moscova, s-au vorbit opt limbi și erau și cîțiva artiști chinezi, un regizor englez și o actriță celebră (mi s-a spus) argentiniană sau braziliană. Cei douăzeci de mii de străini ce reprezintă numai fluctuația zilnică a străinilor din Moscova înundă, atrași de valoarea spectacolului sovietic, sălile de teatru ale orașului. Mi se pare nu atît anuzantă cît, poate, semnificativă următoarea întimplare. Duminică 4 decembrie. Reținusem două bilete la Teatrul Mic pentru spectacolul „Liubov Iarovaia”. Dar am ajuns în ultimul moment și singur. Al doilea

bilet ar fi găsit zeci de amatori, dar cum un ins elegant, înalt și cu pașaport insistase pe lingă administrator, — acesta i-l dădu. Firește în sală stam alături. Fie din felul cum m-a auzit vorbind la ghișeu rusește, fie pur și simplu din înfățișarea-mi, inclusiv ochelarii cu ramă neagră, mă întrebă deodată:

- Prastite! Vi indian?
- Net! Ia rumîn.
- Ce vorbești domnule? Și eu!
- Incîntat. Horea Popescu.
- Nistor — inginer.

Faptul m-a bucurat cu atît mai mult cu cît pentru mine el depășea simpla statistică, dovedind prețuirea de care se bucură teatrul în general și spectacolul sovietic în special în rîndurile vizitatorilor romîni.

Horea Popescu

BREVIAR

● ZIARUL „Pravda” anunță că Institutul de geografie al Academiei de Științe a U.R.S.S. pregătește pentru publicarea în limba rusă „Geografia Republicii Populare Romîne”, în două volume. „Lucrarea — arată ziarul — a fost întocmită prin eforturile colective ale geografilor romîni și sovietici și însemnă după părerea specialiștilor un mare eveniment în literatura contemporană de specialitate”.

● IN CEI peste 43 de ani de existență, Uniunea Sovietică a primit din partea multor oameni de stat, orașe, întreprinderi și instituții, ca și a unor persoane particulare din diverse țări, numeroase daruri, între care tablouri și sculpturi, covoare și gobelinuri, obiecte din cristal, argint și porțelan.

Recent, s-a hotărît ca la Kremlin, lângă Sala armelor, să se înființeze un muzeu special pentru aceste daruri.

● PIESELE „Poveste din Irkutsk” de A. Arbuzov, „Bucătăreasa” de A. Sofronov și „Nila” de A. Salinsci au fost propuse pentru Premiul Lenin. E interesant de relevat că numai în perioada aprilie-iunie 1960 „Poveste din Irkutsk” a fost jucată de 79 de teatre (1264 spectacole) iar „Nila” de 118 teatre (1367 spectacole).

● CIRCUL sovietic se bucură de mare succes peste hotare. Vor acestia artiștii sovietici de circ vor întreprinde turnee în Ungaria, R.D.G., Polonia, România, Cehoslovacia, Japonia, India, Olanda, Austria etc. De asemenea, baletul pe gheață sovietic va face primul său turneu peste hotare, vizitînd Polonia, Cehoslovacia și țara noastră.

● „IN CINTEA celui de al XXII-lea Congres al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice — a declarat compozitorul Vano Muradeli — doresc să termin o nouă operă, „Octombrie”, consacrată revoluției”.

La rîndul său, compozitorul Kara Karaev își propune să termine anul acesta muzica pentru baletul „Hamlet”.

● INTREBĂ de un reporter de la „Literaturnaia gazeta” despre scopul recente sale călătorii în Anglia, Italia și Franța, Mihail Șolohov a răspuns: „Principalul scop al călătoriei mele a fost editarea volumului II din „Pămînt destelenit”. În afară de asta am fost invitat să particip la comemorarea lui Tolstoi în Anglia. După cum se știe, volumul I din „Pămînt destelenit” a fost publicat acum aproape treizeci de ani. Recent, în Anglia și Italia a apărut volumul II, iar în Franța, după cum am aflat, el va fi publicat primăvara aceasta”.

Mihail Șolohov a arătat de asemenea că editura italiană „Editori Riuniti”, care are dreptul să-i editeze lucrările în străinătate, a încheiat contracte pentru publicarea romanului „Pămînt destelenit” cu diferite edituri din Statele Unite ale Americii, Canada, R.F.G., Olanda, Spania, Portugalia, Argentina, Chili, Brazilia ș.a. În încheiere scriitorul sovietic a anunțat că a acceptat invitația lui Louis Aragon de a vizita din nou Franța în 1962.

VEAC NOU

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A.R.L.U.S.

Redacția și administrația: București, Str. Ion Ghica, 5 telefon 13.03.10.

ȚARA MINUNILOR

Forța economică a Uniunii Sovietice crește fără încetare iar, odată cu ea, și nivelul de trai al poporului sovietic.

E interesant de văzut cum se răsfringe această bunăstare în viața unei familii obișnuite de oameni sovietici, de pildă în aceea a familiei lui Veniamin Riazanțev, ajustor montor la uzina de mașini de rectificat din Moscova.

RIAZANȚEVII

ȘI SOCIALISMUL

Riazanțevii sînt o familie mare, de oameni harnici, alcătuită din șase persoane: Veniamin Riazanțev, soția lui Olga, două fiice, Galina și Ludmila, soțul Ludmilinei, Marat, și fiica lor Marina. Dintre ei lucrează patru, toți în sectorul construcțiilor mecanice.

Familia câștigă bine. În ultimii cinci ani, salariile au totalizat 240.000 de ruble. Aproape un sfert de milion! Cu fiecare an, câștigul familiei Riazanțev sporește. În 1959, de pildă, el a atins suma de 58.000 de ruble, față de 35.000 de ruble în 1955*).

Îndeosebi, a crescut salariul membrilor tineri ai familiei. Și nu întâmplător, căci cei mai tineri au studiat cu perseverență, și-au îmbunătățit calificarea profesională. În ultimii ani, Ludmila a absolvit cursurile Institutului de construcții de mașini-unelte, și asta fără să-și părăsească locul de muncă. Acum lucrează într-unul din birourile de proiectare ale uzinei. Soțul ei, turnătorul Marat Sigalovici, a terminat școala tehnică serală de construcții mecanice și a devenit tehnologul atelierului. La rîndul ei, Galina a terminat Institutul de științe economice.

Este dar familia Riazanțev un caz aparte? Nu! La uzina de mașini de rectificat — unde lucrează familia lor — jumătate din numărul muncitorilor urmează cursurile serale ale școlilor medii și superioare. Aproape că nu există familie în care tinerii să nu urmeze, paralel cu munca lor, cursurile unei școli. Aproape că nu există familie în care salariile să nu crească mereu.

Ținînd seama de toate acestea, să vedem care este modul de viață al Riazanțevilor, cum își gospodăresc ei bugetul. Să începem cu hrana care, deseori, este socotită cheltuiala nr. 1.

Cheltuielile pentru hrană care, înainte vreme, ocupau un loc simțitor în bugetul familiei, s-au stabilizat în cursul ultimilor trei ani la 26—28 de mii ruble anual, cu alte cuvinte la mai puțin de jumătate din venitul total. Hrana Riazanțevilor se îmbunătățește pe an ce trece, atît din punct de vedere cantitativ cît și calitativ. Olga Riazanțeva a redus considerabil consumul de margarină pe care a înlocuit-o cu unt, cumpărînd mai mult lapte și produse lactate, legume și fructe, precum și produse de patiserie dintre cele mai scumpe.

Dar nu numai alimentația s-a îmbunătățit. Riazanțevii au început să se îmbrace mai bine, mai variat. Numai în 1959 au fost cheltuite în acest scop aproape 8.000 de ruble: 2.400 pentru încălțăminte și 5.300 pentru îmbrăcăminte.

Anul trecut, Riazanțevii s-au mutat într-un apartament înzestrat cu tot confortul. Așa că din buget au rezervat aproximativ 10.000 de ruble pentru cumpărarea de mobilier nou.

Dar să trecem la un alt capitol important al cheltuielilor, și anume la capitolul nevoilor culturale care și ele devin, din an în an, mai variate. Înainte vreme, Riazanțevii se mulțumeau să împrumute cărți de la biblioteca uzinei. Acum, însă, și-au înghiebat o bibliotecă proprie. Înainte vreme nu se abonau decît la ziare. Acum în casa lor poți afla, pe lângă ziare, și multe reviste. Înainte vreme, distracția lor preferată era cinematograful. Astăzi, însă, îi poți vedea din ce în ce mai des la teatru. Mai mult

*) Toate calculele sînt făcute în moneda aflată în circulație pînă la 1 ianuarie a.c.

chiar, familia are și preferințe: Teatrul Vahtangov și Teatrul Armatei Sovietice.

Ce sumă este rezervată în buget pentru aceste cheltuieli? Am făcut calculul și am obținut suma de 3.000 de ruble anual!

Ce poate ieși dintr-o discuție

Piră acum n-am vorbit despre bugetul Riazanțevilor decît din punct de vedere al salariului. Spre deosebire însă, de țările capitaliste, în Uniunea Sovietică — ca și în celelalte țări socialiste — nivelul de trai al muncitorilor nu se judecă numai după salariu, ci și după serviciile gratuite prestate de stat prin mijlocirea fondurilor sociale.

Afirmația de mai sus îmi amintește o discuție care a avut loc între niște muncitori sovietici din sectorul construcțiilor mecanice și cîțiva muncitori americani, aflați la Moscova cu prilejul celui de al VI-lea Festival mondial al tineretului și studenților. Discuția se învîrtea în jurul câștigului fiecăruia și, implicit, a modului de viață al fiecăruia.

Prin comparație, reieșea că tinerii muncitori sovietici își pot procura din salariul lunar un costum de haine de bună calitate, în timp ce muncitorii americani pot să-și cumpere două sau chiar trei. În continuarea discuției, a reieșit însă, că fiecare din muncitorii sovietici dispune de două costume bune, în timp ce majoritatea tinerilor americani nu dispune decît de unul.

Pornind de aici, am ajuns la concluzia că este imposibil să compari mecanic bugetele muncitorilor sovietici și americani. Căci între ele există diferențe fundamentale. În Uniunea Sovietică, statul are grijă de om de la naștere și pînă la adînci bătrînețe. În regimul capitalist lucrurile se petrec cu totul altfel: ăsta-i salariul (bineînțeles dacă nu ești cumva șomer), descurcă-te cum poți!

Dacă un american are nevoie de asistență medicală, trebuie să scoată din pungă bani grei. Omul sovietic nu este împovărat de asemenea griji. Asistența medicală îi stă gratuit la dispoziție. Același lucru și în ce privește învățămîntul.

Tot astfel, chiria înghite 20-25 la sută și chiar mai mult din bugetul unghi american mijlociu. În U.R.S.S. din potrivă, ea nu ocupă în buget decît un loc absolut neînsemnat. De pildă, taxele comunale, înglobînd bineînțeles și chiria, plătite de Riazanțevi în cursul anului trecut s-au ridicat la numai 1.680 de ruble, cu alte cuvinte cam la trei la sută din totalul salariului.

În schimb salariul social plătit de către stat Riazanțevilor a crescut necontenit de la an la an, ajungînd în 1959 de aproape patru ori mai mare decît în 1955 și atîngînd în curs de cinci ani uriașa cifră de 187.000 de ruble. Faptul nu trebuie să ne mire, căci venituri complementare de felul celor de mai sus sînt un fenomen tipic pentru viața unei familii sovietice.

Creșterea continuă a salariului social, iată care este calea comunistă de ridicare a bunei stări a muncitorilor, iată germele principiului comunist de repartitie a bunurilor.

A. Gurianov

Bugetul unei familii sovietice

Macheta orașelului sportiv al feroviarilor din Moscova

E vorba de o țară neobișnuit de frumoasă și de originală. Ținuturile ei pot fi străbătute în câteva ore. Iar dacă te ridici în vîrfurile unuia din înalți, în fața ochilor și se deschide o panoramă de basm, de parcă, ai domăni un vrăjitor, natura și-ar fi îngămădit aici toate bogățiile ei. Micul stat e mărginit la nord și răsărit de apele oceanelor. Către sud undulesc valurile de un albastru-verzui ale unei mări și se înalță, sclipind în soare ca diamantele vîrfurile de munți. Iar la răsărit, dincolo de un uriaș lanț muntos, se întind păduri de nepătruns. În centru se află capitala „Țării minunilor”, prevăzută cu un turn ascuțit împodobit în vîrf cu o stea roșie.

Vizitatorul care trece hotarul acestei țări de basm are prilejul să vadă lucruri neobișnuite cum ar fi, bunăoară, giganți înspăimîntători, animale care au populat cu milioane de ani în urmă planeta noastră. El poate coborî în străfundurile misterioase ale oceanului spre a cunoaște viața locuitorilor din împărăția apelor, poate escalada vîrfurile învăluite în nori ale munților, poate străbate pustiiuri încinse de arșiță și ghețurile veșnice din nord. Dar cea mai mare minune a acestei țări sînt mașinile, aparate inteligente care pot satisface orice dorință a omului.

Ele fabrică și oferă copiilor turtă dulce și jucării, cultivă trandafiri și gladiole. Mașinile transportă omul în trecutul îndepărtat și în viitorul apropiat, plin de belșug, armonie și frumusețe. Aceste mașini miraculoase pot zbura pe alte planete...

Dar ce-i asta — un basm? Rodul fanteziei unui visător inspirat? Nu, „Țara minunilor” este de domeniul viitorului apropiat. Deocamdată, minunile ei sînt cuprinse în proiecte, fotografiile și machete, create de un grup de tineri arhitecți de la Institutul de planificare generală, condus de V. I. Dolganov.

„Țara minunilor” va fi amenajată în partea de vest a Moscovei, la nord de parcul Fili-Kunțevo. În acest loc, rîul Moscova face un cot brusc și albia lui înconjoară ca un cordon de apă teritoriul viitoarei construcții, care va reproduce harta geografică a Uniunii Sovietice pe o suprafață de 260 de hectare. Pe 100 de hectare vor fi amenajate plăji, estrade fluviale, magazine, scuaruri etc.

Dar ce va cuprinde „Țara minunilor”? Tot! Absolut tot ce poate da o imagine completă despre natura, istoria, structura social-politică a Uniunii Sovietice, despre minunile ei orășene, despre realizările dobîndite de inginerii și oamenii ei de știință, muncitorii și lucrătorii din agricultură.

Moscova va ocupa un spațiu circular cu un diametru de 50—70 de metri. Centrul orașului, cu nenumăratele-i case și străzi și cu cvartalurile din Sadovole kolto, va fi înfățișat ca o uriașă machetă. El va fi înconjurat de numeroase pavilioane și numere de atracție: un lunnik (un turn de 100 de metri prevăzut cu un lift și avînd în vîrf o sferă strălucitoare, reprezentînd Luna), sere, un rachetoplan cu instalații de cinerămă care va crea impresia zborului omului în spațiul cosmic etc.

Un număr de expoziții vor fi consacrate activității revoluționare desfășurate de V. I. Lenin, marele învățător și prieten al copiilor. Tinerii vizitatori vor vedea coliba lui Lenin de la Razliv, căsuța din satul Șusenskoe unde a fost exilat Vladimir Ilici.

Deci ce va fi „Țara minunilor”? Un parc? O expoziție? Un mănunchi de numere de atracție? Toate acestea la un loc. Grupul de proiectanți se conduce după cuvîntul de ordine: „Să te amuzi îmbogățindu-ți cunoștințele și să-ți îmbogățești cunoștințele, amuzîndu-te”. Copiii nu numai că se vor putea plimba cu trenul, dar vor putea fi și mecanici, dispeceri, acari sau controlori. De asemenea, vor fi amenajate pavilioane în care copiii, pentru a-și confecționa jucării, vor trebui să se așeze la strung. În sere vor fi create condiții pentru ca tinerii biologi să poată desfășura o activitate independentă. Într-un cuvînt, copiii din Moscova nu vor fi numai vizitatori și oaspeți, ci și stăpîni ai „Țării minunilor”.

Clipa cînd va începe construirea acestui oraș uimitor nu mai e departe.

O. Markov

● Orașe în mijlocul lanurilor de grâu ● Așezări sătești cu locuințe moderne, magazine, teatre, lumină fluorescentă ● O artă complexă: arhitectura rurală

CETĂȚILE SOARELUI

Vă aduceți aminte de viziunea lui Campanella? El visase. Noi trăim o realitate admirabilă, depășind cu multe trepte visul lui îndrăzneț despre Cetatea Soarelui în care oamenii aveau să muncească deopotrivă cu bucurie și demnitate, fiind egali între ei și înfrățiți. N-am putea însă numi cu acest piural — cetăți ale soarelui — orașele noi pe care țărănimea sovietică le ridică astăzi în mijlocul lanurilor de grâu? Ele se numesc agroorașe, orașe autentice în care toate trăsăturile urbanismului modern sînt prezente, iar locuitorii fac totuși agricultură. Nu demult încă o asemenea realitate ar fi părut utopică.

Revoluția socialistă a desființat aspectul penibil de anterior cîrpit cu sute de pește al ogoarelor, îndu-le solemnitatea vastelor holde omogene. Revoluția socialistă a desființat aspectul nedemn al spinărilor incovoiate pe coarnezle plugului, dînd omului rural demnitatea trupului plastic și drept care domină ogorul și îl lucrează cu docila mașină. Unde mai sînt vechile „cocioabe cu picior de găină” — cum numise poporul rus, în basme, locuințele mizerice din trecut? Au rămas să le mai cerceteze lumea doar în culegerile de folii. Revoluția socialistă le-a desființat. Azi în Uniunea Sovietică începe să nu mai fie o raritate să trăiești în sat, la etajul al cincilea, să faci baie cu apă încălzită în termos central și apoi să te duci în sala de marmură și plus a teatrului local. Săteanul e, firește, tot revoluționar, dar e orașean.

Revoluția a creat o tradiție a ritmului. Istoria ne spune totdeauna că orașele iau ființă lent, prin aglomerări seculare (dacă nu milenare) de oameni. Timpul nou ne-a deprins să vedem însă în om (în omul eliberat din juguri și bezne!) nu numai o voință și o putere magnifică de creație, ci și o coordonare a creației, un ritm al ei. Cît a trecut de la victoria Revoluției din Octombrie? Patru decenii, în care timp se terotul U.R.S.S. s-au născut peste șase sute de orașe noi și vreo mie două sute de orașe. Cine a auzit de Magnitogorsk, Mingheciaur, Murmansk, Bratsk, Rustavi sau Magadan!

Satele sovietice s-au lărgit și sătenii nu mai au demult spărirea încovoiată în arșița nămiezii. Tractoarele lucrează incomparabil mai repede și mai bine decît calul sau boul de jug, în multe sate în locul omului lucrează electricitatea, există mașini agricole manevrate printradio iar omul ogoarelor — numit sătean — s-a îmbogățit nu numai în ce privește mijloacele de trai în sensul vechi (alimentație și îmbrăcăminte), dar a cunoscut și s-a obișnuit cu toate binefaceriile civilizației contemporane. Țăranul sovietic se interesează de muzica lui Beethoven și de ultima carte a lui Șolohov, are televizor și radio, este de multe ori agronom, înțelege să iasă la plimbare îmbrăcat cu eleganță și adesea chiar la volanul propriului său automobil. Iată de ce se nasc agroorașele!

În 1921, Vladimir Maiakovski exclamă cu mindrie:

*Veți vedea, burgheji!
Vom avea și noi cite un New York uriaș
În fiecare sat, în fiecare oraș.*

Asemănarea se făcea simbolic, căci orașele sovietice sînt spațioase și solare, pline de aer și lumină și confort, nu aglomerate pînă la sufocare ca obositorul oraș yankeu. Previțiunea poetului s-a împlinit și realitatea din vremea noastră a depășit cu mult toate planurile și dorințele primilor constructori. Să ne gîndim o clipă la unu din multe colhozuri comasate din zeci de sate. Bunăoară, „Krasnii Oktiabr”. Teritoriul său înconjoară ca o mare imensă o adevărată așezare citadină, cu spitale, teatre, clădiri înalte cu locuințe confortabile, școli și magazine. Locuitorii au străzi de asfalt și lumină fluorescentă noaptea. Au fabrici specifice locului. Nu-i deosebește nimic de compatrioții lor din orașele propriu-zise. Numai producția agricolă.

Dar acesta e numai unul din agroorașele mari care iau ființă în U.R.S.S., în zilele noastre. Sînt nenumărate altele, mai mici. De pildă Ksave-rovka, un sat ucrainean urbanizat recent și încă aflat în plină construcție. Să intrăm pe urmele fotografului într-una din casele de cărămidă, fiecare cu etaj, înșirate pe linia străzii ca niște vile. Fiecare apartament are două, trei sau patru odăi, cu bucătărie, baie, cămară, o terasă cu geamlic. Calorifere. Robinete cu apă caldă și rece. Bucătărie cu gaze. Lumină electrică. Radio. Iată o pe soția unui colhoznic în bucătărie. Luciu de curățenie. Plită neagră cu alb, alimentată cu gaze. Faianță. Tinăra femeie așează o țigaie pe foc. Pieptănătura modernă (micul agrooraș, tinăra, are tot ce trebuie, deci și salon

de coafură!). Peste capotul negru, un șorț din material plastic, alb.

Azi, arhitectura sovietică înseamnă din ce în ce mai mult: e o știință și o artă complexă. Cine ar fi bănuț altădată că un arhitect trebuie să studieze în afară de construcția orașelor în ansamblu (indeletnicire modernă, foarte nouă, ea însăși), și alte discipline, atît de neașteptate, ca, să zicem, agricultura sau creșterea vitelor? Nu Vitruvius, dar nici arhitecții de acum cîteva decenii nu s-ar fi gîndit la astfel de îndatoriri. Iată totuși că niște tineri arhitecți sovietici — Lunev, Mincenko și Cervinski — care au lucrat într-o vacanță din timpul studenției lor recente la muncile de destelenire a terenurilor virgine, și-au așezat această întreprindere obligată. Li s-au alăturat și alții. Rezultatul studiilor comune și al prieteniei s-a vădit într-un proiect de ansamblu al unui agrooraș care se va naște în mijlocul imenselor cîmpii. E poate nițel ciudat să aflăm că viitorii arhitecți și constructori de orașe numără vacile din șeptelul cuturii colhoz sau calculează cu mîgălă cantitățile de grîne produse într-un an. Dar lucrul este dintre cele mai firești. Se urmărește construirea unui agrooraș cu o populație de 30—50 de mii de locuitori, cu un teritoriu agricol de un milion de hectare, care, cu posibilitățile tehnicii actuale, nu va cere pentru strîngerea întregii recolte mai mult de zece zile.

Și cu ce va ieși omul la munca cîmpului, pe asemenea distanțe lungi? Bineînțeles, cu vaste troleibuze.

Tomaso Campanella, ai să te sfiești de modestia Cetății Soarelui pe care ai imaginat-o, în fața emoționantei realități a înșoritelor agroorașe pe care le creează poporul sovietic, azi!

Victor Kernbach

Olga Luneva, Svellana Kopito și Galea Biber din clasa 9-a a școlii medii nr. 16 din Aktiubinsk fac un schimb intens de scrisori de tineri de peste hotare.

Se pot „înlocui” celulele vii?

Regenerarea organelor distruse

În lumea ființelor vii regenerarea țesuturilor și chiar a unor organe foarte complexe se produce în mod spontan. Astfel, viermele plat (planariul) își poate reface singur capul distrus, salamandra își poate regenera labele, șopirla — coada, crustaceii — cirlițele. Orice secțiune din corpul hidrei obișnuite dă naștere unui organism matur. Fragmentată în 10—20 de bucăți, din fiecare care segment se va forma o hidră, avînd cavitare digestivă și tentacule în jurul orificiului bucal.

Cu cît organismul este însă mai evoluat pe scara animală, cu atît este mai redusă capacitatea lui de a-și reface țesuturile distruse și invers, cu cît organismul este mai aproape de starea embrionară, cu atît posibilitatea regenerării este mai mare.

Pornind de aceste constatări, oamenii de știință au încercat din cele mai vechi timpuri să găsească metode de regenerare „artificială” a țesuturilor și organelor distruse.

Experiențele au arătat că țesuturile unor animale superioare (vertebrate) în stare embrionară, izolate de corp, prezintă o uimitoare capacitate de regenerare. Fragmente din inima unui embrion de găină, extrase din corp, manifestau, după 15—20 de ani, o activitate vitală excepțională. Celulele țesutului embrionar se multiplicau și creșteau fără nici un semn de „îmbătrînire”. Găina care furnizase fragmentul de inimă murise desigur de mult timp, dar fiindcă durată maximă de viață a acestei păsări este de 10 ani. Inima ei continua, însă, să „bată”!

Cercetările recente au arătat că în țesuturile vii există substanțe care stimulează și altele care inhibă fenomenul regenerării. La animalele de vîrstă înaintată proporția de substanțe inhibitorie crește (30 la sută și mai mult) în detrimentul substanțelor multitoare.

Biologii au dovedit că bătrînețea omului este caracterizată, printre altele, prin prezența în organism a substanțelor inhibitorie. Celulele ficatului provenite dintr-un fragment operat de la un bătrîn, cultivate în mod artificial, nu manifestau fenomene de regenerare. Prin „întinerire”, adăugîndu-li-se suc de embrion, ele au început să se înmulțească. La fel, celulele pigmentare ale irisului, care nu mai „fabricau” pigmentul caracteristic culorii ochilor, „hrănite” cu suc embrionar pe medii artificiale, își reluau activitatea.

Experiențele savanților sovietici G. D. Tumanșvili, R. M. Djandieri și I. R. Șvanidze, au realizat pe această cale, pentru prima oară, regenerarea unor organe distruse în mod artificial, la animalele diferite. Găinilor adulte cu ficatul „întăit” li s-a injectat, în organul respectiv, un extract de ficat de la un embrion de găină. Efectul stimulator a fost observat în toate cazurile, organul recîpătîndu-și forma și dimensiunea inițială.

În aceeași direcție lucrările biologului sovietic prof. A. N. Studitski, par a ține de domeniul fantasticului. El a „preparat” de curînd în laborator serii întregi de inimi noi, din mici fragmente celulare. În mîinile savantului sovietic, inima unui embrion de găină a renăscut ca legendara pasăre Foenix din propria ei cenuse!

Biologii sovietici își îndreaptă acum cercetările spre cel mai nobil țesut din organism, sistemul nervos. Mult timp s-a crezut că celulele nervoase nu regenerază în mod normal, așa cum se întîmplă cu unele regiuni ale corpului uman.

Iată însă că, de curînd, într-un laborator din Moscova, o tinăra cercetătoare, Șui-Tin, experimentînd pe animale, a făcut o descoperire plină de promisiuni. Ea a observat în culturi artificiale de țesuturi multiplicarea celulelor din creierii superioari ai șoarecii cerebrale. Dacă celulele nervoase pot crește la fel ca celelalte țesuturi din organele obișnuite, asta înseamnă că și ele pot fi regenerate pe cale artificială.

În prezent, la Institutul de biologie experimentală al Academiei de Medicină din Moscova, se lucrează la stimularea unor „colonii” de celule nervoase provenite de la cadavre umane. Rezultatele sînt deosebit de încurajatoare.

Ion Manu

Întâlnire cu Maiakovski

NU-I UȘOR de găsit casa lui Maiakovski în imensitatea Moscovei. Mergem „în necunoscut”. Doar șoferul care face serviciu la „Inturist” știe bine unde merge, căci mulți oameni din lumea asta largă vin acolo, la... Maiakovski. Trecem prin cartiere de blocuri uriașe, apoi pe străzi cu case vechi. Tăcut reconstituim în minte chipul poetului, refăcându-l din fotografii și busturi. Mă gîndesc cum am să-l regăsesc.

Timpul trece, mașina se oprește la stopuri, pe străzi depărtate, și iarăși pornește. Cotește la stînga. Niște lucrări de canalizare taie drumul. Strada e asta, dar casa e-n cealaltă parte, dincolo de artera largă pe care am venit. Intoarcem. Și, de astădată șoferul oprește.

În dreptul nostru, pe cealaltă parte a străzii, o casă modestă cu un singur etaj, cu pereții dați cu un galben de gutuie. Casa lui! O indică o placă prinsă în zid, lângă ușa din mijloc. Coborim. Pășesc, urmat de călăuza mea, spre poarta unei grădini care face colțul cu strada următoare. Frunze rare, galbene, de-abia prinse în codițele lor subțiri, se învîrt pe loc în crengile înalte ale copacilor dinăuntru. Împing porțița. Așa a făcut și el. A pășit pe-aici. Și mă văd, aproape față în față cu statuia lui Maiakovski, în bronz, de mărime naturală. Un om înalt, cu mâinile în buzunarele unui trenchi care-i cade strîns pe trup. E o atitudine degajată de om care nu se sinchisește de ținută. O statuie plină de viață. Poetul a fost prins într-o atitudine care-i este caracteristică, exprimînd mult din fondul său de revoluționar care nu cunoaște menajamente nici poze convenționale. De aceea și prefer această statuie francă, celei din piața Maiakovski mai convențională.

Pe soclu, acum, și probabil totdeauna, câteva buchete de flori de la cei care-au venit aici să viziteze casa. El însă pășește bărbătește peste tot ce-i în jur, sfidînd timp și moarte.

Intrăm din grădină, înăuntru, pe o ușă scundă, într-un antret de unde urcă o scară, apoi într-un labirint de odăițe foarte mici și scunde. Mi s-au părut mie, sau poate că și sint în realitate, cu toată ordinea și rigiditatea de muzeu, — căci aici e acum un muzeu, — mi s-au părut primitoare și prietenoase. O casă care a fost obișnuită să primească musafiri mulți, care să se simtă bine, cu toate disputele literare. Căci, după cum ni s-a spus mai tîrziu, pe-aici au trecut, au stat și au discutat zile și nopți Theodore Dreiser, Diego Rivera, George Sadoul, Nazim Hikmet, Lunaciarski, Meyerhold, Eisenstein și Tretiakov...

Suim pe scara simplă de lemn. Simtem doar trei care urcăm, dar scara e atît de îngustă și sonoră, de parcă ar urca un popor întreg.

Intrăm în prima odăiță. E, proporțional, cea mai „mare” din tot apartamentul. Încep să mă simt un intrus. Parcă aș viola un secret dintr-o simplă curiozitate personală. Încerc un sentiment de jenă. Dar mă domănesc, diabolic, un impuls de cercetare amănunțită. Observ și notez totul cu un fel de pasiune de detectiv sau de agent care face un inventar.

Aici trebuie să fi fost ori o sufragerie, ori un salon. Dar aflăm că era de toate. Aici se și șta la masă, se și discuta. Mai ales se discuta. O discuție strînsă, cu argumente tăioase, aruncate „în gura mare”. Lucrurile se spuneau pe șleau.

Uitasem să spun că era și bibliotecă. Nu o văzusem, deoarece e oarecum suspendată, constînd din câteva polițe așezate cam la o înălțime de un metru optzeci, adică potrivit taliei stăpînului.

În mijloc o masă alungită. „În mijloc” e un fel de a spune, fiindcă în jurul mesei rămîne doar o șuviță de loc pe unde să se strecoare, de-a curmezișul, un om subțire. La drept vorbind, masa asta umple toată odaia. E ca un ring. Și era chiar un ring al disputelor prietenești căci aici, mai presus de orice, era odaia de pri-

mire a prietenilor. Și prietenii care-l frecventau pe Maiakovski nu erau pușini. Cum încăpeau aici nu mi dau seama, dar pe cît mi s-a spus erau totdeauna mai mult de 15.

Într-un colț e agățat în perete un telefon. Mi se pare mai simplu decît unul obișnuit, cu toate că n-aș putea descrie ce anume are deosebit receptorul. E sigur, însă, că avea un șnur peste măsură de lung, ce trebuia să servească tuturor musafirilor, chiar și celor din celălalt capăt al mesei. Sub telefon se află și acum un scaun. E cel pe care sta Maiakovski. El răspundea la telefon, el trecea apoi receptorul peste masă celui chemat, care altfel n-ar fi avut cum să treacă la telefon.

Nicăieri, nimeni n-a consemnat unde deva acele discuții interminabile. Ele sint pierdute pentru totdeauna. Pereții sint tăcuți, mirați parcă acum de atîta tăcere. Telefonul stă agățat, tăcut și el, inutil probabil, fără nici o legătură, acolo, pe perete. Mi se pare că totul e încremenit așa cum a fost, într-o așteptare neînchipuit de lungă. Văzusem tot ce era de văzut și ne-am trezit și noi întîrziînd acolo, lângă masa aceea, așteptînd parcă ceva. Treceam palma pe fața mesei și priveam a nu știu cîtea oară împrejur. Dacă ar fi sunat atunci telefonul am fi tresărit, dar nu ne-ar fi surprins. Am impresia că asta și așteptam. Telefonul n-a zbrîniit însă. Ne-am smuls cu greu, ca dintr-o discuție mută și am trecut alături, în camera de lucru.

Ne sare în ochi biroul. Locul nostru de muncă, atît de cunoscut. Un birou de scriitor mi se pare totdeauna intrucîtva însuflețit. E, nu știu cum, ca un mare instrument muzical, ca un clavecin de odinioară, de pe vremea lui Mozart. Ochii noștri capătă insistențe și pătrundere de microscop. Cercetăm fiecare obiect de pe birou, oricît de mic și de neînsemnat ar fi el, cu insistență atentă de detectiv ce ar căuta, parcă, un corp delict.

Un bloc-notes. Ultimul. E acolo un vers neterminat, un gînd care n-a ieșit din lumea lui ireală și a rămas neștiut pe veci. Aici s-a rupt struna instrumentului muzical, și totul a tăcut, brusc. E acolo și „arcușul” minunatului instrument: un stilou Mont-blanc. Stă culcat. A murit și el. Arcușurile marilor virtuozii mor și ele odată cu cîntăreții. A scris, a cîntat, a bătut nervos în birou, a fost poate aruncat cînd versul nu ieșea. Acum e liniștit. Doarme. E stiloul unui poet care nu mai este. Destinul lui de auxiliari al scriitorului, de confident al lui s-a încheiat. Gata!

Bloc-notesul, ca toate cele 68 care sint păstrate în muzeu ca niște porunci ale vremii, e ferfenițit. A umbat și el în buzunarul larg al poetului, căci Maiakovski scria pe stradă, în tramvai, unde se nimerea. O fi fost acolo boțit de-o piine ori de mînușile îndesate în același buzunar. Acum și bloc-notesul și-a încheiat destinul. E o partitură neisprăvită.

Stăruie pe birou, mereu întunecată, ca o urnă, o lampă simplă, bătrînească, din cele cu abajurul verde de sticlă. E și un carnet cu fragmente din poemul „În gura mare” și cu poezii nepublicate, — unele numai începutute. Mici călimări cu cerneală în culori. Din acelea ca pentru copii, cu dopul ținut și subțire. Se vede că mai făcea desene în culori. Un carnet de identitate de la Pravda. Fusese

corespondent la 16 ziare! În carnet, fotografia lui privește franc, spre noi. Sint pretutindeni în casă, în obiecte, amintiri și prezențe. Orice lucru poartă o tăcere solemnă, încărcat parcă de conștiința unei misiuni grave.

Biroul are o etajeră, ca o poliță de

bibliotecă, instalată acolo, la îndemînă. Pe ea, cărți politice, broșuri, ediții din operele lui Lenin. Pe birou o fotografie a lui Lenin. O prietenie pioasă și fidelă de fiecare zi. Poate că dintr-un dialog cu această fotografie s-a inspirat poezia „De vorbă cu Lenin”. Oricum, Lenin era oaspetele de onoare. Iată și un mic dicționar francez-rus, un Oscar Wilde, un Wells. Și o cupă de Veneția pe care o folosea pentru a pune în ea creioanele, ca pe niște penele... Un mic univers în care orice lucru, cit de mic, capătă astăzi o semnificație, devine e-locvent, face mărturisiri sau trezește fel de fel de presupuneri. Nu mi se pare nimic mai intim, mai relevant decît micul bazar de pe biroul unui scriitor. Sint pe el, în genere, cam aceleași lucruri, și totuși cu totul altele, printr-un fel de personalitate pe care au imprumutat-o de la acel care le-a primit și le-a folosit zi de zi. Fiecare obiect mărturisește o anume preocupare, o anumită preferință, fiecare e strîns legat de viața poetului, de parcă ar fi făcut altădată parte din însăși ființa lui.

Ochii mei cercetează mai departe camera, pereții albi. Iată, în stînga ușii, un dulap făcut după o schiță desenată de poet. În dulap haine, o oglindă de ras. Alături o valiză care trebuie să fi călătorit mult, cu inițialele V. M., suprapuse. Puloverul cu carouri ce apare de atîtea ori în fotografiile lui, o pijama, o pereche de pantofi, papucii de noapte, lucrurile

de ras... Am impresia că am intrat adînc în intimitatea lui Maiakovski, că-i scormonesc casa, ca un moștenitor nesățios și insensibil. Că-i fac inventarul averii. Sint însă o mare tandreță pentru tot ce a fost al lui, pentru ceea ce a purtat. Aș vrea să-i ating hainele... Și deodată parcă-mi vine să-l strig, cu siguranța că va intra, mai înalt ca ușa, aplecîndu-se. În cuier, lângă intrare, e trenchiul lui și pălăria. Mă sfîesc. De m-ar întreba ce caut acolo, ce i-aș răspunde?

„Un covor mexican, dăruit de Diego Rivera”, — aud ca printr-un vis din care nu vreau să ies. Dosarul lui de la poliția țaristă... O pictură reprezentînd locuința lui... Fotografia lui la închisoare, ca oricare asemenea fotografie: din față și din profil. O fotografie a bunului său prieten Meyerhold; o alta a lui Șostakovič, cu o figură suavă de copil...

Începe să mă urmărească acum, pretutindeni, prezența lui Lily Brič, ca o figură legendară. Tot ce-mi închipui e frumos, neînchipuit de frumos, fără moarte.

Mai văd, ca într-o viziune stearsă, un peisaj din Gruzia... În machetă, cu munți în fund, cu o vale îngustă, locurile lui natale, poate casa în care s-a născut. Macheta parcă e o încremenire a vieții, oprită deodată.

Intr-o vitrină un volum din poemele lui Maiakovski, într-o ediție populară, de-un format mare, tipărit pe o hîrtie proastă, însingurat. Prin foi, o gaură care le-a zdrobit, ca și cum cineva ar fi vîrît un cui prin ele. E un volum care a fost purtat la piept, în război, de un soldat sovietic. Era și volumul acesta o armă. Poate și o platoșă. Trebuie să fi fost un soldat viteaz, zvăpăiat, teribil de curajos și bun la suflet ca nimeni altul. Cine o fi fost?... Caut să mi-l închipui o clipă, dar imaginația mea rămîne banală, neputincioasă.

Am terminat cu locuința propriu zisă a lui Maiakovski. Mai încolo e apartamentul familiei Brič.

Coborim iarăși scările de brad, simple, goale. Lemnul lor răsună sonor. Jos e biblioteca, biroul muzeului cu două funcționare. În clorul bibliotecii figurează 100.000 de cărți de prezentare a operei lui Maiakovski. Într-o vitrină verticală, cărți cu traduceri. Găsim acolo, cu bucurie și volumele apărute la noi. Am, nu știu cum, impresia unei tainice comuniuni.

Ne strîngem apoi grămadă deasupra unor manuscrise scoase dintr-o casă de fier. Sint manuscrise din timpul călătoriilor în străinătate, poeme datate și cu indicația localității unde au fost scrise. Scrierea e mare, aruncată, foile sint mici. De-abia încep cîteva zeci de cuvinte pe fiecare. Caligrafia e stingace, literele inegale, de parcă s-ar fi jucat cineva sau ar fi notat ceva, din picioare, la repezeală, ca să nu piardă autenticul instantaneului vieții.

Bibliotecarul întoarce foile cu o gri-jă extraordinară. Ne dăm seama foarte bine că sintem niște privilegiați. Altfel, pentru uzul tuturor, sint alcătuite bloc-notesuri exact la fel, din fotocopii. Vedem poemul „Atlanticul”. Multe ștersături, rînduri în etaje. Și ni se arată și transcrierile pe curat, făcute tot de mîna lui Maiakovski.

În colțul din fund al biroului, un tînar japonez copiază ceva. Ne-am întîlnit astfel, noi de la Dunăre, cu japonezul de la Tokio, în aceeași pioasă afecțiune. Și geniul lui Maiakovski mi-a apărut deodată mare, mare, iar Pămîntul, mic. Geniul lui îi făcea ocolul, repede și ușor, ca un saletit nevăzut.

Tot acolo am văzut, pe-o masă mică, masca mortuară a lui Maiakovski, turnată în bronz. O față liniștită, de-o neînchipuită puritate. Avea suavitate de copil, într-un izbitor contrast cu vigoarea furtunoasă pe care i-a dat-o viața. Acea puritate a stat la baza revoltei lui. Mult trebuie să fi iubit pe cei umiliți și ofensați, de s-a ridicat atît de vulcanic întru apărarea lor!

Afară, l-am regăsit iarăși, tot în bronz, în picioare, cu mîinile în buzunare, înfruntînd viața cu asprime și hotărîre impresionant de bărbătească.

Contrast? Contradicție? Nu. Cel din mască încheiase scotelile lui cu viața și și regăsise liniștea și puritatea din copilărie.

În automobil am tăcut toți, închiși în noi, concentrați. Moscova trecea de-o parte și de alta, fără noi.

Demostene Botez

Mereu alături Mereu împreună

IMPREUNA SPRE VIITORUL NOSTRU LUMINOS...

Popoarele noastre frățești întâmpină cu un sentiment de profundă satisfacție cea de-a 13-a aniversare a Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală dintre Uniunea Sovietică și România.

Anii care s-au scurs au fost ani de colaborare rodnică între popoarele noastre însuflețite de idealurile luminoase ale socialismului și comunismului.

Un strălucit exemplu al acestei colaborări sînt acordurile privind schimbul de mărfuri dintre țările noastre pe anii 1960-1965.

Oamenii sovietici se bucură sincer de succesele poporului român care a trecut cu entuziasm la desăvîrșirea construirii socialismului în patria lui. Ei au urmărit cu mare atenție lucrările celui de al III-lea Congres al P.M.R. care a trasat programul de dezvoltare a economiei naționale a țării pe perioada 1960-1965 și planul de perspectivă pe următorii 15 ani.

Ne bucură succesele dv., dragi prieteni români. Ele vorbesc elocvent despre urbișul pas înainte pe care l-au făcut România. Azi, industria R.P.R. produce în numai 11 săptămîni ceea ce s-a produs în cursul întregului an 1938, anul de vîrf al economiei României burghezo-moșierești.

Cu mari realizări se mîndresc și lucrătorii din industria sovietică. Ei au depășit sarcinile prevăzute de planul de stat pe anul 1960. Planul anului doi al septenarului a fost îndeplinit înainte de termen atît în ceea ce privește producția industrială globală, cît și unele produse luate aparte, cum ar fi fonta, oțelul, laminatele, multe sectoare din industria constructoare de mașini, energia electrică, petrolul, cărbunele, țesăturile, încălțămîntea din piele, tricotațele și multe altele. În primii doi ani ai septenarului producția globală industrială a crescut cu 22,1 la sută, în loc de 17 la sută cum prevedea planul.

Succesele noastre, succesele tuturor țărilor care fac parte din lagărul socialist, sînt rezultatul noului tip de relații de colaborare frățească și ajutor reciproc care s-au statornicit între noi, sînt încă o dovadă a justității drumului pe care mergem.

Vom întări și mai mult colaborarea și prietenia frățească de nezdruccinat dintre popoarele noastre pentru ca în rînduri strînse să pășim împreună spre viitorul nostru luminos.

G. G. Solnikov

vicepreședinte al Asociației de prietenie sovieto-română

Exemplul unei arte mari

arta decadentă din țările capitaliste, lipsită de conținut și umanitate.

Între Uniunea artiștilor plastici din țara noastră și Uniunea artiștilor plastici sovietici, există schimburi de artiști și de experiență în muncă, schimburi de materiale și de expoziții.

În ce privește expozițiile, noi am prezentat la Moscova și Leningrad expoziția marelui nostru pictor N. Grigorescu, o expoziție de artă populară, expoziția artiștilor noștri care au creat între cele două războaie mondiale, am participat la expoziția țărilor socialiste și am avut și alte expoziții de gravură și caricatură.

În același rîstimp în țara noastră s-au organizat expoziții ale unor artiști sovietici: o expoziție a artiștilor din R.S.S. Bielorusă, expoziții ale marilor pictori S. Gherasimov, Sokolov-Skalea, Kukrîniksi.

Relațiile noastre de la o grupare la alta s-au extins la acelea personale, fiecare dintre noi avînd în U.R.S.S. prieteni buni.

I. Jalea

I. Jalea

La noi, la Comana

Bogata experiență a colhoznicilor sovietici, metodele înaintate de muncă folosite în colhozuri și sovhozuri, pe care ni le am însușit mulțumită sprijinului primit în material documentar, prin studierea literaturii de specialitate, ne-au ajutat pe noi, colectivități din Comana, să luptăm mai bine, mai cu spor pentru belșugul gospodăriei noastre, pentru împlinirea sarcinii puse de partid — transformarea socialistă a agriculturii.

Folositoare s-a arătat a fi și călătoria făcută anul trecut în U.R.S.S. de doi dintre membrii gospodăriei noastre, tovarășii Ion Stanciu și Ion Nica, dimpreună cu un grup de peste 300 de colectivități din regiune. Ei s-au întors de-acolo cu cunoștințe și învățăminte noi, pe care ne străduim să le punem în practică.

Cu prilejul aniversării Tratatului semnat acum 13 ani, membrii gospodăriei noastre colective urează poporului sovietic și, îndeosebi, colhoznicilor sovietici, fruntași ai recoltelor bogate noi succese în activitatea ce o desfășoară pe calea construirii desfășurate a comunismului.

N. Hudîțeanu

Nicolae Hudîțeanu

Erou al muncii socialiste

Contactele cu teatrul sovietic

Slujitorii teatrului românesc prețuiesc în mod deosebit relațiile de prietenie și colaborare stabilite cu oamenii de teatru sovietici.

Am avut de mai multe ori prilejul să-i văd jucînd pe actorii sovietici: la ei acasă ca și pe scenele noastre. Am învățat din dragostea pentru meserie a actorului sovietic care iubeste cu pasiune fiecare rol încredințat. Dăruire, conștiinciozitate, muncă neobosită și studiu amanunțit al personajului din punct de vedere fizic, psihologic, social; adaptarea pină la identificare, cu modul de a gîndi și simți, cu întreaga viață a personajului interpretat; înalta conștiință patriotică a datoriei față de spectatorul cel mai sincer, cel mai entuziast și mai exigent: poporul muncitor. Aceasta am învățat de la actorii sovietici.

Lucia Sturdza Bulandra

Lucia Sturdza Bulandra

Sub semnul și al ajutorului

Incheiat la puțină vreme după a puterii de stat în patria noastră, muncii, Tratatul de prietenie, asistență mutuală încheiat la Moscova între R. P. R. și U. R. S. S. este teneniei trainice dintre popoarele sovietice.

Spre deosebire de tratatele și acordurile încheiate noastră cu marile puteri occidentale, tratate și acorduri de relații de adîncă inegalitate, ce stîrbeau grav independența noastră de stat și înlesneau jefuirea avutului țării de către imperialismul mondial, Tratatul de prietenie, colaborare și asistență mutuală dintre Uniunea Sovietică, consacra condiții de deplină și de strictă respectare a independenței și suveranității noastre.

Tratatul subliniază hotărîrea celor două țări de a se raporta reciproc pe principiile colaborării multilaterale tovarășești și internaționalismului proletar.

Colaborarea economică cu Uniunea Sovietică în cadrul relațiilor internaționale de tip nou devine zi de zi mai intensă și mai rodnică.

Tot mai intense, mai multilaterale și mai rodnice devin și relațiile culturale dintre țara noastră și Uniunea Sovietică. De delegații, de informații în știință, în artă, în publicații, mai dese, mai importante. Între Academiiile țărilor noastre se schimbă pe foarte multe planuri, atît în ce privește activitatea, cît și aceea a institutelor care depind de ele. Rîndurile științifice și artistice există între diferite instituții de învățămînt superior, iar mulți studenți și specialiști români frecventează cu deosebit profit, universitățile din U.R.S.S.

Sub semnul prieteniei și frățescului ajutor reciproc, călăuziți de principiile atotbiruitoarei științe marxiste-leniniste, popoarele țărilor noastre luptă cu tot mai multă însuflețire pentru întărirea continuă a mării familii frățești a lagărului socialist, pentru triumful cauzei păcii în lumea întreagă.

Colaborarea româno-sovietică în domeniul științelor medicale și al medicinii moderne este un exemplu deosebit de fructuos. În vedea faptului că în domeniul științelor medicale și al medicinii moderne este un exemplu deosebit de fructuos. În vedea faptului că în domeniul științelor medicale și al medicinii moderne este un exemplu deosebit de fructuos.

Prof. dr. Traian Ionașcu

Prof. dr. Traian Ionașcu
directorul Institutului de cercetări
juridice al Academiei R.P.R.

Treisprezece ani de prietenie, colaborare dintre R. P. România și U. R. S. S.

Între fizicienii atomisti

Încă cu mult înaintea celui de al doilea război mondial, fizicienii români mențineau legături cu fizicienii sovietici, fie prin consultarea revistelor sovietice de specialitate, fie prin relații personale. În domeniul fizicii atomice, o colaborare organizată a început însă abia în anul 1955, în urma ofertei guvernului sovietic de a livra țărilor de democrație populară ote un reactor nuclear și un accelerator de particule. Țara noastră a acceptat cu însuflețire această ofertă generoasă și a semnat un acord cu U.R.S.S. nu numai pentru livrarea acestui utilaj de bază, ci și pentru livrarea utilajului auxiliar indispensabil cercetării; de asemenea, guvernul sovietic deschidea tinerilor noștri fizicieni posibilitatea să se specializeze în Institutele de specialitate din U.R.S.S. Acest acord și-a dat roadele în scurtă vreme: datorită colaborării dintre specialiștii sovietici și cei români, la Institutul de fizică atomică al Academiei R.P.R. a intrat în funcțiune reactorul în iulie 1957, iar ciclotronul în ianuarie 1958.

Dar colaborarea a mers nu numai pe această linie: în primăvara anului 1956, din inițiativa U.R.S.S., a luat ființă Institutul unificat de cercetări nucleare de la Dubna, în care participă toate țările de democrație populară. Primii cercetători români au început să lucreze în acest Institut încă din toamna aceluiași an.

În felul acesta s-au putut stabili nenumărate contacte nu numai între instituțiile de specialitate dintre cele două țări, ci și între persoanele care lucrează în aceeași problemă. Aceste contacte personale sînt de cel mai mare folos pentru progresul fizicii atomice în țara noastră.

Ș. Țițeica

Acad. Ș. Țițeica

porului
turii
nu nu
șilor
multa
munism
ridicare
popor
Imi
special
pe care
mea pr
univers
neputin
dacă nu
atî al
tici car
vasta le
Ca se
literatur
perman
rii unei
și pe ac
Și aceea
toriceas
rul liter
cînslea
noștri.

Prieteniei frățesc

cucerirea deplină de către oamenii colaborare și asistivă acum 13 ani o expresie a prieteniei romin și cel

în trecut de țara care constă în și suveranitatea și încrederea în drepturile naționale.

înțelegerea relațiilor, în spiritul in-

țelegerea relațiilor economice, mai multi-

plu, de asemenea, și schimbările

sunt din ce în ce mai loc un rodnic

și așteptarea lor generoasă și numeroasă

Temelii de granit

Relațiile economice ale țării noastre cu Uniunea Sovietică confirmă în mod strălucit uriașa importanță a colaborării și ajutorului reciproc dintre țările socialiste.

Într-adevăr, drumul parcurs de țara noastră după 23 August 1944, ar fi greu de înțeles fără evidențierea sprijinului multilateral primit din partea Uniunii Sovietice. Ne amintim ce a însemnat pentru poporul nostru ajutorul economic sovietic în anii grei de după 1944, livrările de produse alimentare ori materie primă pentru industria noastră. Acordurile comerciale anuale ori de lungă durată, încheiate încă din anul 1946, au avut un rol deosebit în refacerea economiei noastre naționale.

Noile acorduri economice cu privire la livrările reciproce de mărfuri încheiate între țara noastră și Uniunea Sovietică pe anii 1961—1965 și cu privire la acordarea de către U.R.S.S. în anii 1961—1968 de ajutor tehnic țării noastre în construirea marelui combinat siderurgic de la Galați și a altor întreprinderi și centrale electrice sînt o nouă dovadă a caracterului relațiilor economice dintre R.P.R. și U.R.S.S. Aceste acorduri marchează creșterea însemnată, cu aproape 40% a livrărilor reciproce de mașini, utilaje, aparate, materii prime. Ca și în trecut sîntem sprijiniți în realizarea marilor obiective și în primul rînd a celei mai importante construcții a planului de 6 ani, combinatul siderurgic de la Galați, prin livrarea unor importante agregate, utilaje, ca și prin punerea la dispoziție a documentației tehnice, prin consultații și chiar prin specialiști. În al doilea rînd, U.R.S.S. ne va livra mai departe importante cantități de minereu de fier, cocs, fontă și laminate, însumînd în medie numai acestea aproximativ zece trenuri a 40 vagoane a cîte 20 tone fiecare, livrate zilnic, timp de cinci ani. În schimbul acestor importante produse, țara noastră va livra produse de înaltă tehnicitate cum sînt: însemnate cantități de utilaj chimic, un însemnat număr de nave maritime de 4500 tone, produse petrolifere, ciment, cherestea, confecții și altele.

Noile acorduri cu U.R.S.S. prevăd dezvoltarea și a altor laturi ale colaborării economice și tehnico-științifice cum sînt pregătirea de cadre, consultații privind organizarea și dezvoltarea producției de minereuri pentru noul combinat ș.a.

Dezvoltarea colaborării și ajutorului economic multilateral dintre țara noastră și U.R.S.S. constituie o prețioasă contribuție la întărirea și dezvoltarea legăturilor romino-sovietice, un fapt însemnat la creșterea economiei noastre naționale.

Un climat de colaborare fructuoasă

tradiții și valori recunoscute și peste hotare, a găsit un nou cîmp de afirmare odată cu strîngerea legăturilor de prietenie dintre țările noastre. Contactele dintre oamenii de știință romini și sovietici, organizarea unor simpozioane comune și multe alte forme de colaborare au creat un climat de muncă fructuoasă pe tărîmul dezvoltării științelor medicale din țările noastre.

sovietică pe medicale s-a dovedit că și în alte sisteme de proiectat în U.R.S.S. urmă și inspirație în R.P.R., pentru cucerirea a țării noastre și, cu temeinice

Șt. Nicolau

Acad. dr. Șt. Nicolau

M. Nicolaescu

Conf. univ. M. Nicolaescu
rector al Institutului de Științe Economice
„V. I. Lenin”

David Oistrach și Ion Voicu

O mare datorie de recunoștință

Ca orice cetățean al patriei noastre, am contractat și eu o mare datorie de recunoștință față de Uniunea Sovietică, prietenă statornică a poporului român.

Dar în ce mă privește pe mine, personal, datoria aceasta crește considerabil prin ajutorul pe care l-am primit pe tărîmul cel mai important al vieții și activității mele: arta interpretativă. Mi-am petrecut doi ani la Moscova. Doi ani de neuitat în care m-am bucurat din plin de ospitalitatea și căldura fără de margini a prietenilor sovietici.

Și printre aceștia, la loc de frunte se situează omul care mi-a dezvăluit toate tainele minunate ale strunelor și arcușului, neîntrecutul artist și pedagog David Oistrach.

Iată de ce, la București sau la Paris, la Atena sau la Helsinki, la

Berlin sau la Londra, ori de cîte ori ascult aplauzele publicului, mă gîndesc că ele nu mi se adresează numai mie, ci și celui care mi-a fost maestru și de la care am avut atîtea de învățat. Din numeroasele scrisori pe care ni le trimitem unul celuilalt, știu, pe de altă parte, că David Fiodorovici se bucură de succesele mele ca de ale lui însuși. Pentru mine, David Oistrach este un adevărat simbol al dragostei frățesti și dezinteresate pe care ne-a arătat-o și ne-o arată mereu marea țară sovietică.

Ion Voicu

Ion Voicu

de la semnarea Tratatului de colaborare și asistență mutuală între România și Uniunea Sovietică

Eu însumi am simțit...

Din toată inima salut aniversarea încheierii Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală dintre R.P. Română și Uniunea Sovietică. Victoriile noastre pe toate planurile structurii au la temelie lor și exemplul minunat al înaintașilor, ci și frățescul ajutor, constant și al, pe care ni-l dau constructorii noștri în tot ceea ce întreprindem pentru nivelul de trai și pentru cultura noastră.

Întotdeauna să mă opresc și să mă refer în aceste aspecte ale ajutorului sovietic e-am simțit eu însumi în activitatea profesională și cetățenească. Ca profesor la o catedră teoretică, ar fi fost cu atât eu cit și al colegii mei să răsunarilor sarcini ale revoluției culturale și să fi cunoscut în permanență sprijinul și îndrumările sovietice care ne-au vizitat, împărtășindu-ne din experiență didactică și politică.

În prezent această prezență inspiratoare a sovietice a însemnat și înseamnă un îndrumător atât pe planul cuprinderii științifice și de actualitate cit și al măiestriei, al exigenței artistice, depășind propria mea activitate scriitorie pot afirma că s-a reflectat în sectorii de tineret și copii pe care am condus în cadrul Uniunii scriitorilor

Șantierul nostru

Istoria șantierului naval din Galați începe de fapt după eliberarea țării de sub jugul fascist, odată cu crearea societăților mixte sovieto-române — Sovromurile. Ce era șantierul

înainte? Un atelier de reparații ceva mai mare, în care se construiau din cînd în cînd și mici remorcare, șleperi, bacuri.

După eliberare, șantierul a trecut printr-o perioadă de refacere, începîndu-și activitatea propriu-zisă odată cu înființarea Sovromului. Șantierul a fost dotat cu utilaj sovietic — strunguri, macarale moderne care au înlocuit munca istovitoare a hamahilor. S-au construit, după proiecte sovietice, hale noi, cum ar fi hala de asamblare-montaj, hala atelierelor de finisaj.

Paralel cu aceasta a început construcția vaselor de serie, de asemenea după proiecte sovietice: șleperi, remorcare maritime de 1.200 de tone, motonave de 2.000 de tone. Trebuie să amintesc și de noile procedee de lucru care s-au introdus pe șantierul nostru: pînă în 1952, vasele se făceau complet nituite. După aceea, datorită utilajului, documentației și asistenței sovietice, am trecut la construcția de vase complet sudate care reprezintă o treaptă superioară.

În tot acest răstimp, cadrele noastre au învățat din experiența sovietică, ridicîndu-și necontenit nivelul profesional. Schimbul de experiență, de delegații, folosirea literaturii sovietice de specialitate sînt fapte obișnuite la noi.

Toate acestea au pregătit treptat condițiile pentru a trece la construcția de vase (cum sînt cargourile de 4.500 de tone) care reprezintă ultimul cuvînt al tehnicii navale.

Ion Drașoveanu

Ion Drașoveanu
director adjunct al Șantierului naval din Galați

Cel mai cald salut

Sînt frezor de meserie și lucrez într-una din secțiile uzinei metalurgice „23 August”, secția de motoare. În munca mea, de un mare ajutor mi-a fost experiența metalurgistilor sovietici, metodele lor înaintate de muncă în domeniul prelucrării metalelor cu mașini unelte.

Am studiat cu mult interes aceste metode și m-am străduit la rîndul meu să le aplic în practică. Între altele, de un real folos mi-au fost lucrările sovietice „Frezarea metalelor”, „Creșterea productivității mașinilor de frezat roți dințate”, „Despre îmbunătățirea calității suprafeței pieselor frezate”, lucrări care studiază utilajul și diversele procedee de frezare, influența vibrațiilor asupra calității suprafeței prelucrate ș.a.

Metodele sovietice de muncă „Discul cu cuțite vidia în trepte” ca și „Karasiiev” m-au ajutat la rîndul lor în sporirea productivității muncii, la în-

bunătățirea calității pieselor prelucrate. Datorită aplicării acestor metode, studierii literaturii tehnice sovietice de specialitate am reușit să devin fruntaș în producție, să realizez unele inovații.

Folosindu-mă de prilejul oferit de cea de a 13-a aniversare a încheierii Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală între țara noastră și Uniunea Sovietică, transmit muncitorilor și tehnicienilor sovietici care m-au ajutat cu experiența și cunoștințele lor un călduros salut, urări de noi și mărețe succese pe calea construirii comunismului, a apărării păcii în lume.

Ilie Gavrilă

Ilie Gavrilă
frezor la uzinele „23 August” —
București

Marcel Breslașu

Marcel Breslașu

UMBRE ÎN NOAPTE

DIN RELATĂRILE COLONELULUI
I. V. ULANOV

Omul se răsuci în somn. Brațul stâng îi alunecă de sub pătură: pe laba mîinii avea tatuată două litere: „S.P.". Locotenentul major Mihail Vlasenko care de cîteva minute stătea în fața celui adormit, făcu un semn către însoțitorii lui, apoi îl zgîlții de umăr.

— Scadală!
Omul se deșteptă. Avea o căutătură de fiară.

— Mîinile pe pătură!
Văzînd lîngă patul lui trei oameni în uniformă militară, dădu ascultare ordinului.

În felul acesta, în ziua de 6 septembrie orele 0 și 43 de minute, în orașul Alma-Ata, a fost dusă la bun sfîrșit operația cekistă numită convențional „Nistrul”.

Operația „Nistrul”

Această operație a început în ziua de 14 august, orele 23 și 27 minute, cînd în regiunea orașului Reni, hotarul Uniunii Sovietice a fost violat de un avion străin a cărui identitate n-a putut fi stabilită. Avionul avea luminile stinse și a trecut aproape plînd, cu motoarele oprite, deasupra Dunării. Cu toate acestea, trecerea lui a fost observată numai de posturile de grăniceri și de apărarea antiaeriană.

Dar înainte de a întreprinde ceva, grănicerii sovietici au luat legătura cu grănicerii romîni. Se putea prea bine înțipla ca vreun avion românesc, pierzînd vizibilitatea din pricina ceții ori avînd vreo defecțiune la motor, să se fi rătăcit deasupra teritoriului sovietic.

Cunînd, însă, atît grănicerii romîni cît și cei bulgari au dat de știre că la orele 22 și 37 de minute un avion străin cu două motoare, venînd din spre Grecia, trecuse granița romîno-bulgară și se depărtase cu mare viteză spre răsărit.

Nu mai încăpea nici o îndoială. Un pirat al aerului pătrunsese cu intenții dușmănoase în spațiul aerian sovietic. Nu era prima oară. Serviciile străine de spionaj mai trimisese și în alte rînduri avioane cu spioni, pentru a-i parașuta pe teritoriul sovietic.

...De două zile o burniță măruntă măcina pămîntul. Deasupra Dunării și Nistrului plutea o ceață deasă. Echipa. jul avionului-spion nu scăpase prilejul și pomise în „misiune” la înălțime mică, folosînd drept camuflaj norii. Posturile de artilerie antiaeriană observaseră avionul străin în dreptul orașului Tighina, unde norii erau foarte compacți. Deodată avionul luase, însă, înălțime, apoi coborîse vertiginos și, schimbîndu-și direcția inițială, dispăruse spre vest.

Înștiințate de grăniceri autoritățile lo-

cale hotărîră imediat măsurile necesare pentru a restarea spionilor parașutați. Telefoanele zbirnîră, pe hărți se iviră primele săgeți și un triunghi: Reni - Tighina - granița sovieto-romînă. Mulți membri ai organelor de securitate nu dormiră în noaptea aceea ci organizară mai multe grupe de cercetași, în rîndurile cărora intrară voluntar numeroși colhoznici, muncitori din sovhozuri, comsomoliști, oameni care cunoșteau bine locurile.

— Vă dați seama că, în afară de cekiști, mulți oameni erau cuprinși de neliniște, ne povestește fără grabă colonelul Iuri Vasilievici Ulanov. În zilele care au urmat sute de oameni au venit în ajutorul nostru.

...Primul semnal de alarmă fu dat de paznicul Bogatov, care-și făcea rondul. Omul veni în fuga calului la Comitetul executiv al raionului, îl trezi pe ofițerul de serviciu și-i povesti cu sufletul la gură că în timpul nopții, deasupra unei coline de lîngă satul Talmazi văzuse cum un avion lansase doi parașutiști. Poate să fi fost mai mulți, dar pe doi îi văzu. se cu ochii lui lunecînd pe fondul unui petec de cer limpezit de nori. Venneau ca două umbre negre, ca niște lilieci...

Peste cîteva clipe, Bogatov trebui să repete povestea la telefon, de data asta unui om în uniformă de general. Acesta, căci e vorba de generalul I. L. Mordoveț, vorbi cu Bogatov pe un ton cît se poate de prietenos, cam tărăgînat, cu un pronunțat accent ucrainean, glumînd de cîteva ori.

Bogatov înțelese, însă, intenția generalului: vorbindu-i așa, voia să-l descoase, să afle cît mai multe amănunte, pe care el, în graba lui de a raporta totul, le uitase.

Cam peste o oră, în fața locotenentului Petrov, comandantul unei grupe de cercetări, se înfățișă un milițian mustăcios, în vîrstă, ce tocmai coborîse de pe o bicicletă.

— Cum merge slujba, tăicuțule? îl întrebă locotenentul. N-ai întîlnit cumva oameni străini pe drum?

— Nu... Numai, iaca, în fața sovietului sătesc am stat o leacă de vorbă cu un moscovit. Cîcă a venit să-și petreacă concediul pe la noi, dar s-a rătăcit pe drum, pe malul Nistrului. I-am cercetat actele, am fumat amîndoi cîte o țigară și ne-am despărțit.

— la te uită!... Dar știi că doi flăcăi din colhozul „Jdanov”, Malaki Luka și Ababii Ulian, au găsit, nu departe de aici un pistol și patru încărcătoare?

— Unde?

— Chiar după colțul sovietului sătesc, într-o grămadă de nișip.

— Și cînd a fost găsit pistolul?

— Acum vreo patruzeci de minute... la spunea, nu cumva moscovitul a făcut colțul cît ai stat cu el de vorbă?

— Hm... Da, da. Imi aduc aminte că în timp ce-i controlam actele m-a lăsat o clipă singur. Părea un flăcău de treabă. Și, apoi, pe la noi sînt destui oameni veniți la odihnă. Eu, la drept vorbind, mi-am făcut datoria. I-am cercetat buletinul, foaia de concediu, i-am notat și numele. Poftim: Feodorov, muncitor la fabrica „lava”. Anul nașterii 1926.

— Tovarășe sectorist! întoarce-te imediat și caută să-l găsești pe „muncitor”. Avem înformații că foștii noștri aliați ne au trimis planșă, din cer ciți-

va musafiri... Hei, bătrîne, se pare că te-ai lăsat de nas! Noi, la rîndul nostru, o să cercetăm în grabă drumurile care duc spre gară, încheie Petrov, cu oarecare asprime în glas.

— M-a luat cu vorba, mi-a împuiat capul, tovarășe locotenent, se bilbiu bătrînul milițian. Și eu, prostul de mine, i-am mai cerut iertare că l-am oprit cu controlul actelor. Acum, i s-or fi răcit și urmele...

Locotenentul înșfăcă îndată telefonul și comunică comandamentului că în ra-

O POVESTE ADEVARATĂ

ionul Talmazi se ivise un individ suspect și că se găsisse un pistol.

Cunînd, cekiștii aflară că secția de miliție nr. 42 din Moscova nu eliberase niciodată vreun buletin pe numele Feodorov, cu anul nașterii 1926. Iar fabrica „lava” anunță, la rîndul ei, că nu eliberase nici o foaie de concediu pe acest nume.

Semnalmentele lui Feodorov fură transmise numai de cîteva din cele care erau pe urmele lui...

Biciclistul suspect

În aceeași noapte, lîngă centrul raional Căușani, fu oprit un biciclist. În clipa cînd i se ceru să oprească, omul încercă să se facă nevăzută, dar fu prins de doi comsomoliști.

La interogatoriu arată că-l cheamă Semion Tișcenko, se poticnea în vorbă, roșea și repeta papagalicește aceeași poveste: se ducea, cîcă, spre Căușani, iar de acolo avea de gînd să plece la Ismail, să-și caute niște rude. Spunea că lucrase pînă atunci în mai multe mine, în Donbas, actele și banii îi fuseseră furăți în tren, iar bicicleta și cascheta sportivă pe care-o purta pe cap le găsisse în niște tufe, aproape de un sat al cărui nume nu-l știa. Cu alte cuvinte, recunoscuse; le-a furat. Trebuie să fi fost ale vreunui colhoznic de prin partea locului care venise la lucru și le lăsase acolo...

În cursul percheziției corporale, în gulerul vestonului lui Tișcenko fu găsită o capsulă moale, dibaci cusută în postav. Expertiza chimică stabilă că capsula cuprindea cianură de potasiu, otrăvă care omoară un om în numai trei-cinci secunde.

Bicicleta păru și ea suspectă. Un dispozitiv special îngăduia posesorului ei să o demonteze numai de cîteva bucăți. Căpitanul Kuratov îl descosea, însă, cu răbdare pe arestat.

— Foarte bine, îi arată căpitanul, să presupunem o clipă că dumneata ești un om cinstit, aflat la ananghie. O să cercetăm. Te stătuiesc, însă, să nu ne faci să pierdem vremea de pomă și să mărturisești totul.

În dimineața zilei următoare, la ședința organelor securității de stat care pomiseră în căutarea parașutiștilor, anchetatorul penal raportă:

— În urma cercetărilor făcute s-a constatat că nici unuia dintre localnici nu i-a dispărut vreo bicicletă. Noroiul de pe roți e proaspăt, anvelopele noi. E o bicicletă străină nou-nouță. E exclus să se fi păstrat în starea asta de pe vremea războiului.

Și cercetările continuă. Se stabilă că în magazinele din partea locului nu se vinduseră niciodată biciclete de acest tip, deoarece locuitorii raionului Căușani n-au nevoie de ele. În raion nu există case cu multe etaje, iar tipul acela de bicicletă demontabilă fusese făcut tocmai pentru locatarii care stau la etajele superioare.

— Un cetățean sovietic cinstit n-are de ce să poarte la el o capsulă cu otrăvă și mai ales o capsulă de tipul celor supranumite „darul lui Dulles”... Apoi, încă ceva: oamenii care au trăit mult timp în străinătate împrumută o seamă de obiecte de acolo, fie în fe-

lul de a se purta, fie în felul de a vorbi. Germanii, de pildă, cînd nu le place ceva, exclamă: „Das ist nicht gut” — ceea ce în traducere rusească literală înseamnă: asta nu-i bine. Am băgat de seamă de cîteva ori că acuzatul se exprimă așa...

Argumentația anchetatorului era destul de convingătoare.

Cineva observă totuși:

— Dovezile dumneavoastră sînt cît se poate de plauzibile, am vrea să știm însă care sînt și argumentele lui Tișcenko?

— Tăgăduiește categoric că ar face parte dintr-un serviciu de spionaj străin, răspunse Kuratov. Cînd i-am atras atenția asupra felului lui de a vorbi și de a se purta, mi-a istorisit pe neașteptate că a trăit timp de șapte ani în Germania occidentală, de unde s-a repatriat în 1950. Pînă atunci nu suflase o vorbă despre asta.

Generalul, comandantul întregii operații, îl rugă pe anchetator să facă o pauză, în care timp se sfătuiră îndelung.

Afirmația lui Tișcenko că-și căuta rudele trebuia controlată cu toată seriozitatea. Cercetările prealabile arătaseră că, într-adevăr, înainte de război în Ismail locuise o familie cu numele de Tișcenko, care venise, după cum spunea vecinii, de undeva „de dincolo de Nistru”. Avuseseră și un băiat. Dar cînd văzură fotografiile celui în cauză, nici unul dintre ei nu izbuti să-l recunoască.

Așa dar, cine putea pune mina în foc că familia Tișcenko nu se afla undeva în Occident și că agentul străin nu se folosea de un alibi? Metoda nu era nouă pentru organele securității de stat.

Răspunsurile venite de la „locul de muncă” al lui Tișcenko erau destul de contradictorii. Dar chiar și din afirmațiile inculpatului cu greu s-ar fi putut stabili ceva. Spunea că fusese muncitor zilier într-o mină, constructor de drumuri, șofer...

Sectoristul, cel care îl legitimase pe Feodorov, era și el nesigur dacă Tișcenko și Feodorov erau una și aceeași persoană.

VI. Bagrin

(Va urma)

Filmul

TATIANA SAMOILOVA LA PARIS

Premiera filmului sovieto-francez „Léon Garros își caută prietenul” a prilejuit parizienilor cea dintâi întâlnire cu Tatiana Samoilova. În cele patru zile petrecute în capitala Franței actrița sovietică a fost foarte solicitată. Chiar de la sosirea pe aeroport, ea a fost asaltată de ziaristi și fotoreporteri. I s-au luat multe interviuri. Relatînd despre o întrevedere avută cu Samoilova un ziarist de la „L'Humanité” sublinia că modestia actriței, răspunsurile ei serioase produc o puternică impresie. În cursul celor patru zile, între două recepții, o discuție cu ziaristi, vizitarea studioului de televiziune și a uzinei care a furnizat echipei franceze de filmare un automobil, Tatiana i-a rămas puțin timp ca să

cutreiere magazinele și celebrele case de modă pariziene, și, mai ales, așa cum afirma într-o discuție, pentru a-și satisface dorința de a cunoaște viața orașului. Întrebată despre ce ar vrea să vadă în mod deosebit la Paris, ea a răspuns:

— Totul, dar, mai ales, să privesc cum trăiesc oamenii. Mi-ar plăcea să vizitez muzeul Louvre, să mă plimb pe străzi, să merg mult pe jos, să surprind viața cotidiană a parizienilor.

În timpul șederii la Paris, Tatiana a avut și o întâlnire cu Brigitte Bardot pe care a vizitat-o la studiourile Billancourt. Ajutată de interpret, Brigitte Bardot a ținut să-și exprime în limba rusă admirația față de talentul Samoilovei și a întrebat-o dacă n-ar dori să turneze împreună. Alături de regizorul Roger Vadim, Bardot a însoțit-o apoi pe Tatiana Samoilova într-o vizită prin studio.

În discuțiile cu cineștii francezi, actrița sovietică a fost întrebată despre participarea ei la filmul maghiar „Alba regină”. „Este povestea a două personaje, povestea unei iubiri pe care războiul a făcut-o imposibilă”

— a spus Samoilova. Ea a vorbit de asemenea despre colaborarea cu actorii francezi la filmul „Léon Garros”.

La Paris, Tatiana Samoilova a asistat de asemenea la festivitatea Academiei franceze de cinematografie, cu ocazia căreia i s-a înmănat premiul „Steaua de cristal” pentru interpretarea rolului Veronikăi din „Zboară cocorii”, film foarte popular printre spectatorii francezi.

Coproducțiile anului 1961

Anul acesta, conlucrarea cineștilor sovietici cu producători de filme din alte țări se anunță a fi foarte rodnică. Filmul „Léon Garros își caută prietenul”, a cărui premieră a avut loc recent la Paris îi vor urma alte două coproducții sovieto-franceze. E vorba mai întâi despre ecranizarea unui scenariu al scriitorului francez Pierre Courtade, care demască uneltirile revanșarzilor vestgermani, și în al doilea rând, de un film consacrat artei coregrafice sovietice și franceze, cu participarea celor mai cunoscuți balerini din cele două țări.

De asemenea se poartă discuții preliminare cu producători englezi pentru o coproducție cinematografică inspirată de baletul lui Ceaiikovski „Spărgătorul de nuci”. Dirijorul american Leopold Stokovski și-a exprimat și el dorința de a-și aduce o contribuție efectivă la acest film.

Regizorul italian Alessandro Blasetti și producătorul Dino de Laurentis au petrecut mai multă vreme în Uniunea Sovietică, unde au turnat cu sprijinul cineștilor sovietici câteva secvențe pentru filmul „Eu iubesc, tu iubești”.

Răspunzînd invitației făcute de o societate cinematografică japoneză, cineștii sovietici iau parte la realizarea filmului „Jurnalul căpitanului Golovnin”. Scenariul are la bază cartea navigatorului rus V. M. Golovnin, care a locuit timp de 27 de luni în Japonia (1811 — 1813), și este semnat de dramaturgul A. Antokolski și scriitorul japonez Tosio Iadzumi.

În curînd, va începe filmarea coproducției sovieto-indiene „Poemul celor două inimi”, după „Comde și Madanu” de Bedilia.

Elev al lui Serghei Eisenstein, regizorul englez Herbert Marshall scrie împreună cu dramaturgul L. Rahmanov un scenariu despre celebrul tragedian negru Aldridge despre întâlnirile lui cu Șevcenko, Șepkin și alți oameni de cultură progresiști din Rusia secolului trecut. Rolul principal urmează a fi interpretat de Paul Robeson.

În cursul anului vor participa, de asemenea, la coproducții cu cineștii sovietici regizorul italian Giuseppe de Santis și scriitorul american Mitchell Wilson care scrie un scenariu după nou-i roman „Întîlniri pe meridian”.

În cursul lunii februarie va avea loc premiera celor două coproducții sovieto-germane „Cinci zile, cinci nopți” și „Miracolul rus”.

Artistul poporului al U.R.S.S. Vasili Merkuriev va pleca în R. P. Bulgaria pentru a interpreta rolul principal în filmul „Fii fericită, Ania”, al cărui scenariu este semnat de dramaturgul sovietic V. Ejov.

Nu de mult a început filmarea coproducției sovieto-poloneze „Lenin în Polonia”.

Reflector

● **DUPA** rolul Lușkăt din trilogia „Pămînt desțelenit” actriței Liudmila Hiteeva i s-a incredințat personajul principal din „Evdokia”, o transpunere cinematografică după nuvela Verei Panova. După cum anunță însuși prologul filmului, „Evdokia” este „povestea unei femei simple și a copiilor ei”. Hiteeva are ca parteneri pe Nikolai Lebedev, N. Zașcipina, V. Zubkov, P. Konstantinov. Regia este semnată de T. Lioznova.

● **REGIZORUL** Serghei Iutkevici lucrează la filmul satiric „Baia” inspirat de comedia cu același nume a lui Maiakovski, care a cunoscut un mare succes la Teatrul de Satiră din Moscova. După terminarea acestui film Iutkevici intenționează să regizeze un film despre un grup de tineri care după absolvirea școlii medii se duc să lucreze într-o uzină de construcții de mașini din Moscova.

● **ÎN** studiourile sovietice se află în lucru interesante ecranizări după operele clasice literaturii ruse. La „Mosfilm” se turnează a doua serie a „Invierii” (regizor M. Șveifer) și „Cazacii”, după Lev Tolstoi. Serghei Bondarciuk ecranizează „Stepa” de Cehov, iar A. Rou, „Noaptea de Crăciun” de Gogol. Se apropie de asemenea de sfîrșit turnarea filmului de aventuri „Pinze purpurii” după nuvela lui A. Grin.

„Bună ziua, copii!”

Un nou film al lui Mark Donskoi

toarea din Șatrîi”. Despre subiectul și semnificațiile noului film Mark Donskoi a scris într-un articol recent:

„De șase ani mă preocupă ideea de a vorbi spectatorilor despre părinții și copiii din întreaga lume. De șase ani mă gândesc la personajele și mijloacele de expresie cele mai

adequate pentru un asemenea film. Spre a-mi preciza mai bine punctul de plecare, am ales cuvintele lui Julius Fucik care numea copiii „oglinzi societății”. Filozofii capitaliști susțin că „omul se naște dintotdeauna cu instinctul războiului”. E vădită intenția acestor filozofi de a denatura lucrurile. Omul se naște într-adevăr cu instinctul luptei. Dar al luptei împotriva elementelor dezlanțuite ale naturii, în numele civilizației. Vrem să-i înfățișăm în filmul nostru pe copii ca pe niște oameni ai viitorului, care vor trăi într-o vreme cînd războiul va înceta să mai fie o antiteză a păcii.

Vrem să facem un film despre viitorul copiilor noștri; despre lupta pentru pace. La sfîrșitul filmului o bătrînă învățătoare adresează oamenilor de pe întreg pămîntul chemarea: „Oameni din toate țările, de toate rasele și religiile, gîndiți-vă la copiii noștri. Știți că de cînd oamenii poartă războaie, ei au împînzit pămîntul cu două miliarde și jumătate de morminte timpurii? Asta înseamnă 2.500.000.000 de copii care au venit la școală neștiutori, iar noi, învățătorii, le-am arătat că omul trăiește pe pămînt pentru a cînti viața cu faptele sale, i-am învățat să prețuiască frumosul. Nu, omul nu este făcut pentru războaie! Oameni, gîndiți-vă la copiii noștri. Faceți totul ca ei să nu cunoască suferințele prin care au trecut părinții lor! Putem face asta și o vom face! Tutturor copiilor lumii le spunem:

— Bună ziua, copii!”

Interpreții filmului sînt nu numai actori vîrstnici și copii sovietici. Ci am invitat și actori și copii indieni, africani, germani, japonezi, americani, italieni, francezi și englezi”.

Se joacă de-a telefonul fără fir? Nu! Sînt... actori de cinema în plin exercițiu al artei lor într-un nou film sovietic pentru copii.

Azi dăm cuvîntul DOBROGEI

Noua gară din Constanța

CÎND NE VIN OASPEȚI

In activitatea Consiliului regional A.R.L.U.S. — Dobrogea un loc de seamă îl ocupă manifestările închinare prieteniei romino-sovietice, prilejuate de sosirea unor nave sovietice în portul Constanța.

Nu de mult, portul nostru a fost vizitat de navele „Sputnik”, „Termez”, „Belinski”, „Hiiumma” și „Tartu”. Folosind acest prilej, Consiliul regional a organizat o serie de acțiuni și manifestări menite să contribuie la o mai strînsă legătură între marinarii sovietici și oamenii muncii din Constanța, la cunoașterea orașului și realizărilor regimului democratic popular în regiunea noastră.

Astfel, deși durata escalelor a fost destul de scurtă, oaspeții sovietici au putut vizita orașul și noile construcții de pe litoral, Muzeul arheologic — unul din cele mai bogate din țară — mozaicul antic, recent descoperit, și acvariul. De asemenea, au fost organizate expuneri în limba rusă despre realizările poporului român în ultimii 15 ani și despre lupta sa pentru desăvîrșirea construirii socialismului, despre istoricul și perspectivele de dezvoltare ale orașului Constanța etc.

În timpul escalelor, la bordul navei au fost proiectate 17 filme românești, iar în oraș marinarii au vizionat piesa „Sfîrșitul escadrei” de Alexandru Korneiciuk.

În colaborare cu Comitetul orașesc U.T.M., Consiliul regional A.R.L.U.S. a organizat la Clubul D.R.N.C. o seară a prieteniei la care au participat marinarii romini și sovietici. Foarte interesantă a fost și întîlnirea amicală de fotbal organizată pe stadionul „8 Mai” din port, între echipa combinată a Secției manipulari măruri-silozuri și echipa unei nave sovietice.

La despărțire, comandanților sovietici de nave li s-a oferit spre amintire albumul „15 ani de viață nouă în regiunea Dobrogea” și cartea „Constanța și împrejurimile ei”, iar echipajelor insigne ale Asociației romine pentru legăturile de prietenie cu Uniunea Sovietică.

Nicolae Holban

membru al biroului Consiliului regional A.R.L.U.S. — Dobrogea

Vedere asupra portului

PE OGOARELE REGIUNII

Aplicarea științei și experienței sovietice în agricultura regiunii Dobrogea a ușurat mult crearea și răspîndirea unor soiuri valoroase de plante agricole, producerea de semințe selecționate cu valoare biologică ridicată, crearea de conveiere verzi, aplicarea îngrășămintelor chimice în mod diferențiat și pe faze de vegetație, plivitul chimic al buruienilor etc., etc.

În această acțiune, un prețios sprijin l-a acordat și Consiliul regional A.R.L.U.S.-Dobrogea care, prin mijlocirea activului său de conferențieri, a organizat un mare număr de conferințe și expuneri ca, de pildă, cele intitulate „Cum își petrec colhoznicii timpul în perioada de iarnă” sau „Metode agrotehnice sovietice în sporirea producției de porumb boabe și siloz”. Aceste conferințe, ca și altele pe teme asemănătoare, precum și broșura „Să ne însușim metodele înaintate sovietice la întreținerea culturilor”, larg difuzată în toate comisiile satești din regiune, au adus o prețioasă contribuție la cunoașterea realizărilor dobîndite de U.R.S.S. pe tărîmul agriculturii.

Demonstrațiile practice organizate, sub îndrumarea Comitetului regional

În primul trimestru al anului

Pentru primul trimestru al anului, planul de activitate al Consiliului orașesc A.R.L.U.S.-Constanța prevede organizarea unor cicluri de conferințe urmîrind popularizarea realizărilor științei și tehnicii, agriculturii, literaturii, artei și culturii sovietice. Dintre conferințele în pregătire cităm: „Avîntul dezvoltării industriei în U.R.S.S.”, „Cooperarea și specializarea întreprinderilor din industria constructoare de mașini din U.R.S.S.”, „Lupta împotriva coroziunii metalelor”, „U.R.S.S. — mare putere energetică”, „Metode agrotehnice sovietice în sporirea producției de cereale”, ș.a.

În colaborare cu A.S.I.T., Consiliul orașesc A.R.L.U.S. va organiza într-un număr de mari întreprinderi expuneri privind realizarea de economii și reducerea prețului de cost, iar la fabrica de superfosfați de la Năvodari o conferință intitulată „Realizări și perspective în dezvoltarea industriei chimice sovietice”.

Munca unei comisii

Comisia A.R.L.U.S. de la Șantierul naval-Constanța desfășoară o susținută activitate de popularizare a victoriilor dobîndite de Uniunea Sovietică pe calea construcției desfășurate a comunismului.

Un mijloc eficient de popularizare a cunoștințelor despre Uniunea Sovietică, îl constituie activitatea pe care Comisia o desfășoară în cadrul clubului. Aici — ca de altfel în tot cuprinsul șantierului, — sînt expuse vitrine și fotomontaje care oglindesc viața și activitatea oamenilor sovietici, avîntul construcției comuniste în U.R.S.S., se află reviste și ziare sovietice, între care unele de specialitate cum sînt „Flota maritimă”, „Construcții de mașini”, „Construcții navale radio” etc., etc., pe care vizitatorii clubului le cercetează cu mult interes.

Comisia A.R.L.U.S. de la Șantierul naval-Constanța întretine și schimburi de corespondență cu întreprinderi similare din Uniunea Sovietică. Astfel, în ultimul timp Comisia a expediat scrisori la Șantierul naval din Leningrad și Șantierul naval din Odesa prin care muncitorii șantierului se interesează de felul cum muncesc și trăiesc tovarășii lor de muncă sovietici, le vorbesc despre preocupările lor, despre prietenia pe care le-o poartă.

O altă preocupare a Comisiei A.R.L.U.S. de la S.N.M.C. o constituie popularizarea experienței constructorilor de nave sovietici. În această direcție Comisia a acționat în strînsă legătură cu cercul A.S.I.T., cu sprijinul cărui a organizat informări și conferințe, schimburi de experiență cu marinarii navelor sovietice ce ancorează în portul Constanța. Tehnica nouă sovietică este promovată și prin mijlocirea unor expuneri cu prilejul cărora sînt prezentate ultimele noutăți privind tehnica sovietică în domeniul construcțiilor navale.

de partid, de către organele agricole și sprijinite de Consiliul regional A.R.L.U.S., consultațiile directe date de o delegație de specialiști sovietici care ne-a vizitat țara au avut drept rezultat extinderea metodei însilozării nutrețurilor și în special a porumbului, metodă aproape necunoscută odinioară în regiunea noastră. În timp ce în 1953 s-au însilozat numai 7.400 tone porumb siloz, în anul 1957 s-a ajuns la 78.000 tone, iar în anul 1960 s-au însilozat peste 1.000.000 tone, asigurîndu-se astfel cîte 10 tone siloz de fiecare cap de vită mare.

Datorită documentației sovietice de specialitate, la a cărei popularizare organele agricole au fost sprijinite și de Consiliul regional A.R.L.U.S., în regiunea noastră a fost experimentată și aplicată pe scară largă metoda culturilor intercalate de porumb boabe cu fasole și dovleci.

Comisiile A.R.L.U.S. din unitățile agricole socialiste din regiunea Dobrogea, cum sînt, de pildă, cele de la G.A.C. Comana, G.A.C. Cobadin, S.M.T. Chirnojeni, S.M.T. Castelu, G.A.S. Peștera, G.A.S. Costache Burcă și multe altele, luptă neobosit pentru aplicarea în practică a metodelor agrotehnice sovietice enumerate mai sus cît și a altora. Prin lecții și conferințe în cadrul cursurilor agrozootehnice de masă, prin schimburi de experiență, asigurînd o bună agitație vizuală, ele răspîndesc în mase cele mai noi cerceri ale științei sovietice.

La această acțiune patriotică participă și un mare număr de specialiști din agricultură care și-au făcut studiile în U.R.S.S., precum și cei peste 300 de țărani muncitori care au vizitat anul trecut Uniunea Sovietică cu trenul prieteniei. Aplicînd și popularizînd în practică cele învățate și văzute, ei sînt propagandiști înflăcărați ai celor mai înaintate metode de muncă elaborate de știința agricolă sovietică, luptători activi pentru îndeplinirea și depășirea mărețelor sarcini trasate de cel de-al III-lea Congres al Partidului Muncitoresc Român.

Ing. P. Tomoroga

directorul Stațiunii experimentale agricole „Valul Traian”, vicepreședinte al Consiliului regional A.R.L.U.S.-Dobrogea

Activitatea pe litoral

Printre acțiunile importante ale Consiliului orașesc A.R.L.U.S. — Constanța în cursul anului care a trecut a fost și aceea de popularizare a marilor succese ale constructorilor comunismului în stațiunile balneo-climatice de pe litoral.

Cu organizarea acestei activități a fost însărcinat tovarășul Gh. Popescu — Mirceni care și-a alcătuit un puternic colectiv, cărui i-a repartizat sarcini concrete în funcție de specificul fiecărei stațiuni, de componența și preocupările oamenilor muncii veniți la odihnă.

Manifestările organizate au cuprins în prima parte scurte expuneri urmîrind popularizarea actualității sovietice în toate domeniile de activitate, a politicii consecvente de pace a Uniunii Sovietice, a realizărilor regimului democratic popular în regiunea Dobrogea și a aportului adus de experiența înaintată sovietică la aceste realizări. În cea de-a doua parte a manifestărilor au fost prezentate publicului programe artistice la reușita cărora au contribuit soliști ai Teatrului de Stat din Constanța, Ansamblul „Albatros” al marinei cît și ansamblurile S.N.M.C., D.R.N.M., „Briulețul” al Casei de cultură din Constanța, ansamblul fabricii „Munca” etc.

Manifestările organizate în colaborare cu O. N. T.-Carpazi în stațiunea Mamaia s-au bucurat de mult succes, ca de altfel și cele organizate la Năvodari — plajă unde a funcționat în timpul verii trecute o tabără a U.T.M. la care au participat și pionieri.

Pentru oamenii muncii aflați la odihnă în celelalte stațiuni de pe litoral au fost organizate audii muzicale din operele compozitorilor ruși și sovietici, precum și o serie de conferințe care au suscitat un mare interes din partea numerosului public participant.

În total, la manifestările A.R.L.U.S. organizate în stațiunile de pe litoral și în orașul Constanța au participat peste 20.000 de oameni ai muncii romini.

Folosind acum experiența căpătată în cursul activității desfășurate vara trecută, ne preocupăm intens de pregătirea manifestărilor pentru noul sezon, manifestări pe care le vom extinde și la stațiunile Mangalia și Costinești.

Sprijiniți ca și pînă acum de comitetele regional și orașene P.M.R., ne vom strădui să ne prezentăm și în acest an în fața oamenilor muncii veniți la odihnă pe litoral cu manifestări vii, interesante, menite să contribuie la o tot mai puternică stringere a legăturilor de prietenie dintre popoarele romin și sovietic.

Dumitru Spinu

președintele Consiliului orașesc A.R.L.U.S.-Constanța

Vladimir Cazacenco

președintele Comisiei A.R.L.U.S. de la Șantierul naval maritim Constanța

GOSPODINE!

FOLOSITI CU INCREDERE CARNEA
SI PREPARATELE CONSERVATE PRIN
FRIG:

- carne tocată
- carne de gătit
- pulpă de porc
- fripturi
- sarmăluțe în foi de viță
- snitele pane cu cartofi prăjiți
- colțunași ou brinză
- perișoare cu verdeață
- tocană cu măruntaie

PRODUSELE CONSERVATE PRIN
FRIG IȘI PĂSTREAZĂ GUSTUL ȘI
AROMA PRODUSELOR PROASPETE
ȘI SE GASESC DE VINZARE LA MA-
GAZINELE: „ALIMENTARA”, „COM-
ALIMENT” și „APROZAR”.

Preferati
produsele

FABRICII DE
CONSERVE DIN

BURDUJENI

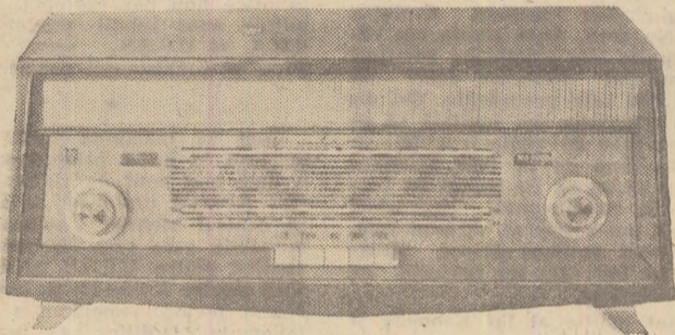
Reg. Suceava

- Gemuri • Compoturi
- Siropuri • Sucuri
acidulate • Marmeladă
în borcane și lăaște •
Fasole păstăi • Lastra-
veți în oțet

Surpriza anului 1961 !!!

Noul aparat de radio de construcție originală

S 604 A „Fantezia”

Performanțe excelente pe toate lungimile de undă.

Prevăzut cu indicator optic de acord, reglaj de ton și cu 2 difuzoare montate lateral.

Oferă o audiție minunată.

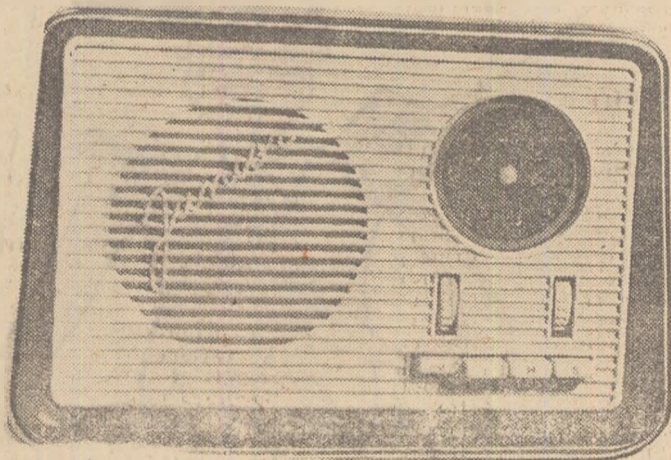
Caseta de construcție originală, cu ornamentații de alamă, este plăcută ochiului și dă o notă de eleganță oricărui interior.

ELECTRONICA

Intreprindere industrială de stat pentru piese și aparate de radio,
televizoare și electronică industrială
București — Str. Baicului nr. 82, — Raion 1 Mai

PROCURAȚI-VA CU INCREDERE noul radioreceptor popular, ieftin
și cu performanțe excepționale:

S 601 A „JUNIOR”

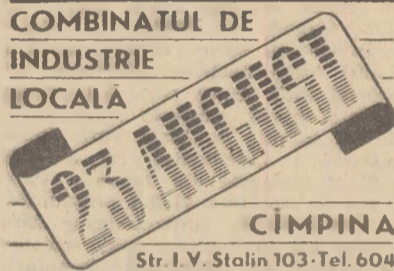

- Sensibil, selectiv, reproducere sonoră perfectă.
- Trei game de undă.
- 3 + 1 tuburi electronice din seria „NOVAL”.
- Comutator de unde original, cu claviatură.
- Casetă elegantă, cu ornamentații din material plastic.

ELECTRONICA

Intreprindere industrială de stat pentru piese și aparate de radio,
televizoare și electronică industrială
București — Str. Baicului nr. 82 — Raion 1 Mai

COMBINATUL DE
INDUSTRIE
LOCALĂ

CIMPINA

Str. I. V. Stalin 103 - Tel. 604

PRODUCE ȘI LIVREAZA:

In sectorul ceramic

- nacele
- mărgelile diferite
mărimi
- inele rasching

In sectorul hirtie

- bobine pentru mașini
de calculat de orice
tip și dimensiune
- plăci farmaceutice

In sectorul chimic

- cerofiu
- uleiuri pentru călit
T. T. 5004
- Parul (înlocuitor de
parafină)

COVOARE „CARPAȚI”

de diferite dimensiuni

CUSĂTURI

pe motive secuiești

ART-COLE DE CERAMICĂ

ARTICOLE DE ARTIZANAT

(Sculptură în lemn
„Tisa”, în miniatură)

SOMIERE

PLAPUȘI

(cu fețe de mătase
sau stambă)

produce
și livrează
din stoc

Cooperativa

OLTUL

Miercurea-Ciuc
str. Petői Nr. 2

PRIMUL CONCURS SPECIAL

LIBRĂRIE

numere

3 Jautoturisme

PREMII SUPPLEMENTARE
IN BANI
ȘI OBIECTE

PRONO EXPRES

Din mesajul cu privire la starea Uniunii prezentat de președintele Kennedy în fața celor două Camere ale Congresului S. U. A. s-a desprins limpede împrejurarea că noua administrație are de făcut față unor probleme extrem de complicate. John Kennedy a fost nevoit să facă un tablou sumbru al economiei americane și să consemneze efectele nefaste pe care „balansul pe marginea prăpastiei” l-a avut asupra prestigiului S.U.A. în lume. Este evident prematur să se facă aprecieri asupra măsurii în care noul guvern se va arăta dispus să reconsidere vechea politică. După cum este greu de crezut că problemele grave pe care le are de înfruntat acum guvernul președintelui Kennedy vor fi rezolvate dintr-o dată. Una din cele mai presante dintre aceste probleme este, fără îndoială, aceea a relațiilor american-sovietice.

S.U.A. la răsăpîntie de drunuri

După o perioadă lipsită de glorie...

Eșecurile suferite de orientarea aventuristă în politica externă promovată de echipa Eisenhower-Nixon n-au putut rămîne fără ecou în Statele Unite. S-a dovedit că provocările cu avionul „U-2”, torpilarea conferinței la nivel înalt și celelalte acțiuni agresive la care s-a dat administrația republicană erau departe de a constitui soluții pentru menținerea prestigiului american în lume. Cunoscutul comentator american Walter Lippmann a caracterizat recent istoria deceniului al șaselea ca „istoria incapacității S.U.A. de a elabora o politică externă adaptată la raportul de forțe — absolut nou din lume și la situația cu totul nouă”. Această incapacitate a dus la un impas atît de adînc în politica americană încît chiar cei mai apropiați aliați ai S.U.A. au început să ezite să se alinieze la acțiunile nesăbuite pe care guvernul Eisenhower le-a întreprins în ultimele săptămîni ale guvernării sale.

În ziua instalării lui Kennedy la Casa Albă, la 20 ianuarie, ziaristul american J. Reston scria: „Problemele care stau în fața administrației Kennedy sînt mult mai grele decît crede țara — vest-germanii au respins propunerea de a suporta ceea ce Washingtonul consideră ca o partici-

pare echitabilă la apărarea continentului; Franța și-a retras flota ei mediteraneană și o parte din forțele ei aeriene de sub comandamentul N.A.T.O. Unii dintre cei mai vechi aliați ai S.U.A., Canada și Anglia sînt angajați în discuții aprinse dacă e indicat să aibă arme nucleare americane pe teritoriul lor”. Acest comentariu politic completă, parcă, părerea lui Hanson Baldwin apărută în „New York Times Magazine”: „Incidentul cu avionul „U-2”, dezordinele din Japonia care au dus la anularea vizitei președintelui, demonstrațiile anti-americane care au avut loc în Panama, toate acestea sînt aspecte ale aceleiași imagini”. În sfîrșit, fostul ambasador al S.U.A. la Londra, J. H. Whitney, luîndu-și rămas bun, s-a plîns într-o cuvîntare rostită la „Societatea peleginilor” că Statele Unite sînt socotite în Anglia un fel de putere războinică „iresponsabilă” care nu se bizuie decît pe forța militară.

Așadar, în ciuda eforturilor făcute, promotorii „războiului rece” n-au izbutit să împrîgă lumea pe calea plină de primejdii pe care și-o propuseseră. Perioada guvernării echipei Eisenhower-Nixon a fost caracterizată ca perioada cea mai lipsită de glorie din istoria Statelor Unite.

Spre reconsiderarea unei politici nefaste ?

În momentul de față, opinia publică mondială urmărește cu atenție primele acțiuni ale noii administrații și se întreabă dacă ea va ține seama de imperativul vremii — care cere o schimbare a orientării politice, în conformitate cu raportul real de forțe din lume, stabilirea unor relații prietenești între S.U.A. și U.R.S.S., element hotărîtor al asigurării păcii în lume. Oricine își dă seama că existența unor relații bune între U.R.S.S. și S.U.A. poate avea urmări binefăcătoare asupra întregii omeniri, după cum perioada relațiilor încordate dintre cele două mari puteri ale lumii contemporane a avut o înrîurire vădit nefavorabilă asupra relațiilor internaționale în ansamblu. Credincioasă politicii ei de coexistență și de promovare a unor relații pașnice între state cu orînduri sociale și politice diferite, manifestînd o deosebită grijă pentru destinderea încordării internaționale, Uniunea Sovietică a întins din nou o mînă prietenească Statelor Unite. Noile acțiuni ale guvernului sovietic sînt bine cunoscute întregii lumi. Declarația lui N. S. Hrușciov făcută la 1 ianuarie 1961 că U.R.S.S. este gata să dea uitării incidentul cu avionul „U-2”, mesajul lui N. S. Hrușciov și L. I. Brejnev la instalarea lui J. F. Kennedy, eliberarea celor doi piloți ai avionului „R.B.47” constituie importante inițiative menite să pună bazele unei noi etape în relațiile dintre Uniunea Sovietică și Statele Unite.

Cercurile largi ale opiniei publice din toate țările au relevat cu satisfacție spiritul de bunăvoință de care sînt pătrunse acțiunile guvernului U.R.S.S. Astfel, corespondentul din Washington al ziarului „New York Times” scrie că „schimbul de mesaje este considerat drept un etor reciproc de a se deschide calea unor noi posibilități pentru purtarea tratativelor”. Și chiar și ziarul „New York Herald Tribune”, care a fost unul din principalii sprijinitori ai administrației Eisenhower, crede că „schimbul de mesaje poate constitui începutul unei adevărate încălziri în războiul rece. Schimbul de mesaje creează o bază minunată pentru tratative în vederea slăbirii încordării internaționale și înlăturării fricțiunilor, precum

și pentru organizarea unei colaborări între Statele Unite și Uniunea Sovietică. În momentul de față, acesta este un fel pe deplin realizabil” — scrie ziarul.

Din primele zile ale preluării funcției de președinte, Kennedy a arătat că se preocupă de problema relațiilor sovieto-americane. Din telegramele agențiilor de presă reiese că noul președinte a ținut numeroase consfătuiri prelunțate la care au participat Secretarul de Stat Rusk, ministrul de război Mc Namara și alți membri ai cabinetului și conducători de departamente. După cum relatează presa, la aceste consfătuiri au fost discutate, în primul rînd, cele mai importante probleme de politică externă — relațiile sovieto-americane, dezarmarea, încetarea experiențelor cu arma nucleară, situația din Laos etc.

Prima luare de atitudine a președintelui Kennedy a fost conferința de presă, direct televizată, în care Kennedy a comunicat americanilor că a dat ordin ca zborurile avioanelor americane deasupra Uniunii Sovietice să nu fie reluate. El și-a exprimat satisfacția în legătură cu hotărîrea guvernului sovietic care, venind în împlinirea cererii americane, a eliberat pe cei doi piloți americani ai avionului „R.B.47”, doborît deasupra teritoriului Uniunii Sovietice.

Sub reflectorul actualității

Evenimentele din ultimele zile au plasat astfel problema îmbunătățirii relațiilor sovieto-americane sub puternicul reflector al actualității și au dat speranțe americanilor de rînd care nădăjduiesc că odată cu vechiul guvern al S.U.A., va dispărea și politica de provocări militare și de agravare a încordării internaționale promovată de el.

Numeroși observatori au sesizat schimbările produse în rîndurile opiniei publice americane pe care guvernul S.U.A. nu le poate ignora, fără a-și asuma riscul de a călca pe drumul lipsit de perspectivă al vechiului guvern. Iată ce nota corespondentul special al săptămînalului „Expres”, cunoscutul ziarist S. R.

Karol: „Un fenomen nou apare în America; pînă și alegătorul conservator înțelege instinctiv necesitatea de a se înțelege și de a coexista cu U.R.S.S. Ieri am primit o scrisoare din partea unui confrate newyorkez. „M-am plictisit mult de revellon — îmi scrie el. Ca să vă spun adevărul, am ajuns să-mi placă numai seratele la care participă Nikita Hrușciov”. Același confrate a fost vecinul meu de masă, în septembrie 1959, în cursul celei dintîi conferințe de presă a primului ministru sovietic la Washington. Pot să garantez că atunci nu era deloc încîntat de societatea acestuia. Dimpotrivă. Era palid de furie. Și considera prezența acestui comunist drept un ultragiul adus Americii. Evoluție izolată? Nu cred. Anul acesta am văzut mai multe fețe americane surzînd la trecerea lui Hrușciov decît în cursul vizitei sale precedente. Or, de data asta populația era invitată să se arate rece față de vizitatorul de la O.N.U., în timp ce în 1959 Eisenhower însuși cerea să fie primit cu cordialitate. În cursul unor convorbiri particulare, am remarcat, de asemenea, că americanii vorbesc despre Hrușciov pe un ton care nu reușește să ascundă simpatia.

Instinctul politic al lui Kennedy îl face să înțeleagă că un acord cu U.R.S.S. ar fi astăzi o măsură populară. Destinderea, mi-a explicat prof. Burns, i-ar ușura lui Kennedy trecerea cotiturii dificile a alegerilor pentru Congres din 1961, care ies totdeauna în dezavantajul partidului la putere. Iar dacă mai tîrziu s-ar instaura o ade-

vărată pace ruso-americană, Kennedy ar putea înfrunta fără teamă corpul electoral în 1964”.

Am redat pe larg părerea revistei pariziene, deoarece această părere, departe de a fi singulară, reflectă sugestiv evoluția opiniei publice americane la începutul deceniului al șaptelea.

Părerea majorității americanilor a fost, însă, ni se pare cel mai bine sintetizată în Apelul profesorilor de istorie din 23 de mari universități și colegii din S.U.A. care au cerut președintelui Kennedy să nu admită ca „mina moartă a trecutului să determine viitorul”.

Opinia publică internațională salută orice nou pas îndreptat spre stabilirea unor relații prietenești între S.U.A. și U.R.S.S., spre asigurarea păcii și coexistenței pașnice în lume.

★

Cum va reacționa noul guvern american la mina prietenească întinsă o dată mai mult de Uniunea Sovietică? Această problemă se află acum în centrul atenției opiniei publice mondiale care cere îmbunătățirea relațiilor dintre U.R.S.S. și S.U.A. Voînd pentru Kennedy și împotriva lui Nixon, poporul american a condamnat falimentara politică a precedentului guvern, ale cărei efecte s-au repercutat negativ atît asupra situației internaționale cît și asupra poziției S.U.A. în lume. El s-a pronunțat în favoarea unei politici realiste, care să țină seama de schimbările petrecute în lume.

Z. Florea

Kasavubu l-a înaintat pe Mobutu la gradul de general-maior (Ziarele)

Carierea de ucigaș a marionetei

desen de Kukriniks